

Salezijanski vestnik

SMC Škocjan

SALEZIJANSKI VESTNIK 1/96
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh, prof.
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacije, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. Št.:
415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in
v 19 jezikih (letna naklada je preko
10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don Boskovo
vzgojno izkušnjo. Vestnik je don
Boskov dar vsakomur, ki ga želi,
torej zastoj. Hvaležni pa smo za
vsak dar, ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

Urednik vam

Blagoslovljeno in srečno novo leto 1996! Veselimo se Gospodove navzočnosti in Marijinega varstva, ter vseh lepih stvari, ki jih bomo doživeli. Veselimo se s Cerkvijo na Slovenskem in vso salezijansko družino obiska papeža Janeza Pavla II. v naši domovini. Naj nas utrdi v veri, iz katere živimo že 1250 let.

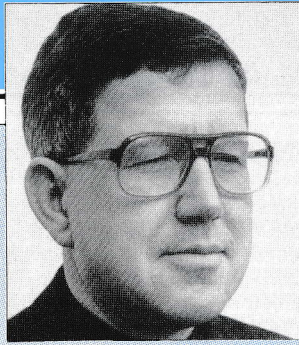
Spet začenjamo tudi z Vestnikom novo triletje. Ne bo vam težko opaziti nekaj sprememb. Najprej tega, da je list spet obsežnejši za štiri strani in to za mladinske strani; mladih je vse več med naročniki Vestnika. Člani salezijanske družine pa tako imamo na prvem mestu mlade in skrb za njihovo dobro vzgojo. Veselimo se mladih in njihovega iskrenega iskanja. Sicer pa boste poiskali svoje strani in se lotili branja. Še nekaj drugih novih rubrik boste našli. Letos v vsaki številki o materi Marjeti, don Boskovi materi, za katero se je začel postopek, da bi jo prišteli med blažene in svete. Naj bi navdihovala vse starše in vzgojitelje, zlasti sotrudnike, v plemenitem vzgojnem poslanstvu.

Ponovno slišimo klic misijonarjev, zlasti g. Jožeta Mlinariča, ki nas v svoji knjižici Božji mir tebi, Burundi, vabi k velikodušnemu darovanju: tega, kar bi lahko pogrešali, ali tudi nekaj let prostovoljnega dela - pomoči v njegovem misijonu v Burundiju.

Januar je značilen salezijanski mesec, saj so pred nami čudovite podobe naših svetih: bl. Lavra Vicuña mladim kaže prave življenjske odločitve; sv. Frančišek Saleški, svetnik ljubezni in dobrote, ter naš zavetnik sv. Janez Bosko, ki ni samo ustanovitelj salezijanske družine, temveč je tudi "oče in učitelj mladine". Pri njih lahko najdemo navdih za svoje življenje, ki ga bomo poplemenitili z apostolskim prizadevanjem, zlasti skrbjo za dobro vzgojo mladih. To pa je nekaj, kjer lahko vsak stori kaj dobrega.

Na mnogih straneh boste našli različna poročila. To niso samo novice, temveč za nas tudi izzivi, da bi našli svoje mesto tako v župnijskem občestvu, kakor tudi v veliki salezijanski družini, ki se navdihuje ob življenju in delu sv. Janeza Boska. Naj vas vse varuje njegova priprošnja. Nasvidenje na Rakovniku za don Boskov praznik v nedeljo, 28 januarja, sicer pa v naslednji številki Vestnika v začetku marca.

Tone Ciglar

NAŠI ZAKLADNIČARKI...

Ko vas vse, cenjene bralke in spoštovani bralci, pristrčno pozdravljam na začetku novega leta - leta našega sprejema Petrovega naslednika -, vas hkrati prosim, da se ne pohujšate nad tem nenavadnim naslovom. Vabim vas tokrat in ponižno prosim, da prisluhnete mojim težavam.

Kar nekaj zadnjih večerov se vračam globoko prizadet domov na Rakovnik. Srečeval sem se z našimi hudo bolnimi sobratji. Kaj vse so morali nekateri izmed njih doživeti v svojem življenju. Zdaj, ko je njihov korak negotov, ko bi vsak hip potrebovali posebno pomoč, bi radi bili pri Mariji Pomočnici na Rakovniku. In vedno znova jim moram reči besedo, ki jo doživljam v svojih ustih kot najhujšo kletvo: "Ni prostora!"

Prihajajo domov naši sobratje misijonarji, sobratje z vseh celin, kjer imajo toliko lepega povedati o raju pod Triglavom, in pogostoma se zgodi, da bi jim lahko kot sv. Alešu pokazal samo prostor pod stopnicami.

Od nekdaj so me veselile knjige in tako rad jih priporočam drugim. Pa srečujem mlade sobrate študente ter sobrate profesorje in vedno znova vidim v njihovih očeh zadrego: ni knjig, ni prostora za knjižnico... Kdaj si bomo lahko uredili zadeve za študij?

Srečujem sobrate, odgovorne za mladinsko pastoralo, za don Boskove sotrudnike, za bivše gojence in vsakdo pritajeno vprašuje: kje pa naj delam, kje pa naj zbiram ljudi, kje pa naj se pogovorim?...

Ne bom vas moral z nadaljnjimi seznanji vprašanj in problemov. Omenim samo, da je enako, ko pridem v Želimlje. Vse je do skrajne meje polno, naši sobratje vzgojitelji so se preprosto morali "poskriti". Ni druge izbire, kakor preprosto nadaljevati gradnjo, da bi lahko mladim zagotovili primerno vzgojo in izobraževanje... Toda kako?

Doživljanje je toliko težje, če pogledamo razmere v naši civilni družbi. Toliko posameznikov, ki poznajo stanje po raznih podjetjih in ustanovah, mi je pripovedovalo o neštetih nepoštenostih. In za kako velike vsote gre. Vemo, koliko sredstev se deli za zaslužnjevanje mladine in kako se takoj najdejo besede obsodbe za Cerkev, če želi pospeševati vsestransko rast mladih.

Zdi se, da ni preroka v naši državi.

Ni nikogar v javnem življenju, ki bi se zavzel za celovito reševanje vseh vnebovpijočih krivic, ne le "vrnitve" te ali one cerkve.

Skozi stoletja so goreči kristjani "prisilili" vodstvo Cerkve, da je slovesno razglasilo verske resnice o Mariji in tako dalo temelj pravega pojmovanja človeka...

V tem odločilnem letu 1996 prihajamo k naši Mariji Pomočnici - "naši zakladničarki", kakor jo je imenoval sv. Janez Bosko, in jo prosimo, naj nam pomaga razumeti, da je največji zaklad vsake človeške družbe dobra vzgoja in da moramo dobri vzgoji nameniti vsa svoja najboljša sredstva.

Naj nam Ona pomaga ohranjati in zbirati resnične zaklade.

Stanislav Hočevar
inšpektor

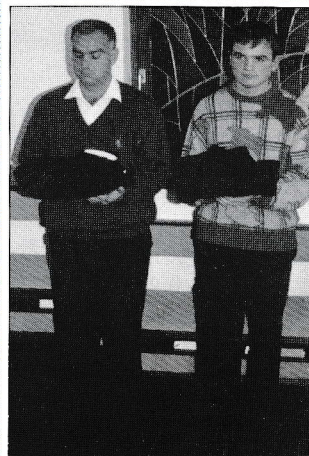

MISIJONSKE TOMBOLE

Kot vsako leto smo tudi letos pripravili misijonsko tombolo. Že v začetku oktobra smo razobesili plakate in začeli prodajati srečke. Ministranti so se zopet izkazali s svojo vztrajnostjo. Velikokrat so cele nedeljske dopoldneve preživeli na Rakovniku in prodajali srečke; prodali so jih 3.200.

Tombola je potekala v prijetnem in napetem ozračju, kajti dobitki so bili zelo vabljivi. Vsi smo nestrpnost čakali, komu se bo sreča nasmehnila ob glavnih dobitkih (kolo in računalnik). Na koncu smo se vsi strinjali, da sta prišla v prave roke: kolo v družino s petimi otroki in računalnik ministrantu, ki je prodal največ srečk (okrog 1.000).

Izkupiček od misijonske tombole smo namenili našim slovenskim misijonarjem. *J.B.*

RAKOVNIK

Obletnica prihoda salezijancev

23. novembra, na obletnico prihoda salezijancev na Rakovnik (1901), je za rakovniško skupnost poseben praznik, ne samo spomin na preteklost, marveč živo dogajanje. Ta večer so trije mladi, en sobrat in dva kandidata, v hišni kapeli sv. Frančiška Saleškega prejeli talar, duhovniško obleko, kot znamenje svoje odločitve, da hočejo slediti Kristusovemu povabilu. Obletnica prihoda nas namreč vedno zavezuje, da začeto delo nadaljujemo z istim žarom in don Boskovim duhom, kot so ga začeli prvi salezijanci pri nas.

GRAHOVO Nova cerkev

Že nekajkrat smo poročali o novi cerkvi v Grahovem. Sedaj si lahko ogledate njeno zunanost. Ko bo dokončno urejena še okolica z župniščem, bo zares lahko duhovno središče kraja. Pestijo jih dolgovi, zato z dokončno ureditvijo notranjosti (oltar, slike...) in zunanostjo ne morejo pohiteti.

ANKARAN

Čarno morje '95

V Ankaranu smo se 14. oktobra po enem letu spet srečali stari in novi mornarji Čarnega morja. Bilo nas je veliko, od predšolskih, ki so s starši odpulili na svoj otok nad župnijsko cerkvijo, do mladih in malo manj mladih pomočnikov, ki smo se na to potovanje pripravljali od konca avgusta.

Glavni pa so bili osnovnošolci z rumenimi, rdečimi, zelenimi, modrimi... trakovi. Po sveti maši so se zbrali v skupine in se na enajstih otokih srečali z "nenavadnimi" ljudmi. Lahko so preizkusili svojo spretnost na invalidskem vozičku, se pogovarjali s slepim pianistom, opazovali hromega slikarja in tudi sami risali z usti...

Ves dan so se srečevali z različnostjo, da jih te različnosti ne bi bilo strah. Da bi videli človeka, ki je drugačen, in mu znali pomagati.

Našo plovbo po Črnem morju smo zaključili s skupnim prepevanjem in obljubo, da se drugo leto spet srečamo. *Mateja Tomšič*

CERKNICA

Utrinki iz življenja

Glavni poudarek v oktobru je poleg rožnega venca misijonska dejavnost. Otroci zbirajo za misijone, vse pa doseže svoj višek na misijonsko nedeljo, zlasti popoldne, ko pripravimo misijonsko tombolo.

Tudi letos smo 1. novembra pekli kostanj. Spominjali smo se, kako ga je pekel don Bosko s svojimi fanti in mu ga ni zmanjkalo. Pri nas ga je zmanjkalo, na srečo...

Enkrat na mesec pripravi skupina deklet z voditeljico Tatjano Godeša za otroke do 4. razreda osnovne šole veselo dvorišče. Pride kar precejšnja množica otrok.

Kdo od otrok si ne bi želel prejeti darila od Miklavža? Kot navadno je cerkev komaj dovolj velika, da sprejme vse, ki pridejo po darila ali iz radovednosti.

Gradnje ni nikoli konec. Če hočejo imeti mladi prostor za dvorišče, je treba priskočiti na pomoč. Mnogi to radi storijo, saj delajo zase.

G. D.

RIM

100 let misijonov

Letos praznujejo 100-letnico prihoda salezijancev v Boliviji, Paragvaju, Južni Afriki, Egiptu in Izraelu. Pet držav na treh kontinentih. To je zgovoren dokaz širjenja salezijanskega dela: iz Turina sočasno v vseh smereh sveta. Od kar je don Bosko leta 1875 poslal prvo skupino misijonarjev, ni misijonski polet v salezijanski družbi nikdar ponehal.

Moliti, delati, darovati je tudi za nas vabilo, da se vključimo v prizadevanje za odrešenje vseh ljudi.

Na misijonski strani boste našli gorečo prošnjo g. Jožeta Mlinariča, misijonarja v Burundiju. Za vse velikodušne je to velik izziv: darovati nekaj svojih sredstev kot gmotno pomoč, ali pa morda stopiti kot prostovoljec za nekaj časa misijonarju na pomoč. Bodimo vsekar dovzetni in odprti za klic v sil!

RAKOVNIK

Kako je mogoče?

Tako kot vidite tudi vi na fotografiji!. Razpadanje in uničevanje. Komu kaj mar? Z zdravo pametjo ni mogoče nikomur, ki pride pred to podrtijo in vprašuje, kako je mogoče, dopovedati, da je to v demokraciji pametno in smiselno. Pri nas očitno je. Potem ko bomo spet postali "graščaki", bomo neznansko obogateli in bo to pomenilo krivico tistim, ki tega gradu ne bodo imeli. V tolažbo le to: ko ga bomo prenovili, se ga bo spet lahko kdo polastil in tako poravnal krivico!

ŽIVIMO POVSEM NARAVNANE NA KRISTUSA - ZA MLADE

To je bilo geslo inšpektorialnega zbora, ki smo ga imele sestre hčere Marije Pomočnice (HMP) na Rakovniku od 27. do 30. oktobra 1995.

Vsakih šest let je na ravni vse družbe, torej na svetovni ravni, vrhovni zbor, ki je za družbo pomemben čas preverjanja, razmišljanja in usmeritve za skupno iskanje Božje volje. Približno leto pred vrhovnim zborom imamo posamezne inšpektorije sester HMP svoje inšpektorialne zборе, na katerih se v pripravi na vrhovni zbor poglobimo v skupno aktualno temo in obenem preučimo položaj, zahteve in potrebe v lastni inšpektoriji.

Na zbor smo se sestre pripravljale vse leto. Na podlagi nekaterih vprašanj, ki se nanašajo na poenotenje vsakdanjega življenja ob Božji

redovno življenje v Cerkvi, medtem ko nas novi kulturni, ekonomski ter informativni vzorci spodbujajo k miselnosti prilagajanja. Zavedamo se, da danes ni mogoče opravljati našega vzgojno-pastoralnega poslanstva brez sodelovanja in vzajemne pomoči z vsemi, posamezniki in ustanovami, ki verujejo v moč vzgoje in se prizadevajo za zmanjšanje nepravilnosti, nestrpnosti in različnih napadov na življenje ter pospešujejo kulturo občestva v edinstvi.

Tako v pripravi kot v dneh inšpektorialnega zbora smo HMP glede na nakazana vprašanja odkrile veliko pozitivnih vidikov, pa tudi negativne in z njimi povezane izzive. Ko smo se poglobljale v zahteve časa in okolja, v katerem živimo, in v revščino

jale to, česar niso zmogle njihove družine in tedanja družba.

Zavedajoč se nujnosti sodelovanja in vzajemne pomoči, smo tokrat na naš inšpektorialni zbor povabile tudi predstavnike salezijanske družine in tiste laike - starše, mlade, naše nekdanje gojenke, s katerimi na razne načine že sodelujemo pri reševanju nujnih, predvsem vzgojnih vprašanj našega časa. Za nas je bil njihov prispevek velika obogatitev in obenem opogumljenje, saj smo lahko ponovno videle, kako različnost bogati, kako je moč edinole v slogi in kako je prav naše poslanstvo tisto, ki je danes med najbolj aktualnimi in ki zahteva veliko sodelovanja in skupnega iskanja.

Velike naloge se danes na prehodu v tretje tisočletje postavljajo pred nas, posvečene žene, ki smo se popolnoma posvetile Kristusu za druge, predvsem za mlade. V današnji razdrobljenosti in negotovosti čutimo, bolj kot kdaj prej, nujnost močne, iskrene zasidranosti v Kristusa, ki pa ne sme ostati sama sebi namen, ampak se mora sproti spreminjati v skrb in pozornost za potrebe predvsem mladega rodu, na katerem počiva upanje za boljšo prihodnost.

HMP

besedi in evharistiji, na medsebojno povezovanje osebne odgovornosti, subsidiarnosti in avtoritete, na odgovornost za razvoj karizme danes ter na sodelovanje in vzajemnost z laičnimi sodelavci pri našem vzgojno-pastoralnem poslanstvu, smo tako osebno kot skupnosti skušale pregledati prehojeno pot in ugotoviti, kakšne so danes "tukaj in zdaj" naše specifične naloge.

Velike družbenokulturne spremembe na nov način oblikujejo tudi

mladih, predvsem deklet in mladih žena, smo močno, lahko rečemo boleče, občutile velike naloge, ki se postavljajo pred nas danes. V veliko spodbudo nam je zgled naših začetkov: pred dobrimi sto dvajsetimi leti je pešica sester, zakoreninjenih v Kristusu in dovzetnih za potrebe mladih, čudovito odgovorila na potrebe svojega časa in okolja. V nekaj letih so odprle več otroških vrtcev, osnovnih šol, oratorijev in delavnic, kjer so otrokom in odrasčajočim da-

DBP

Tisočkrat hvala, Gospod

Z veseljem sem čakala na letošnje duhovne vaje, saj sem se pripravljala, da Gospodu izrečem svoj DA z večnimi zaobljubami. Osrečujoča so doživetja, ki sem jih bila deležna vsa leta priprave na popolno podaritev Bogu. Moje tiho darovanje sredi sveta je bilo za mnoge neopazno, jaz pa sem delala z veseljem in ljubeznijo in tako svojim bližnjim pomagala priti bliže Kristusu.

Ko sem med duhovnimi vajami razmišljala o preteklem življenju in delala načrte za naprej, se duhovno poglobljala, me je obdajal globok mir. Nikogar ni bilo, le sončni žarki so prodrali skozi krošnje dreves, veter se je rahlo poigral z morskimi

valovi, hribi in doline so govorili, kako čudovito je delo Stvarnika.

Kako rada bi v to tišino povabila vse tiste, ki jim je življenje pretežno, ki čutijo krivico, ki so prikrajšani za ljubezen! Prav vsakdo bi tu našel smisel in bogastvo življenja.

Vse, ki so v kakršni koli stiski, bi povabila v to oazo miru, da bi se resnično srečali s samim seboj, se prek zakramentov razbremenili vsega, kar jih teži, se srečali s Kristusom in v njem dobili novo moč za življenje.

Ni lepšega kakor to, da sredi najlepše mladosti zaslužiš ob sebi Gospoda, ki te kliče in vabi: "Hodi za menoj!" In to sem začutila prav jaz!

Z Božjo pomočjo sem začela spreminjati svoje življenje. Na zunaj se ni prav nič spremenilo, urejala sem le svojo notranjost, utrjevala ljubezen do Boga in bližnjega in tako postajala vedno bolj srečna in zadovoljna.

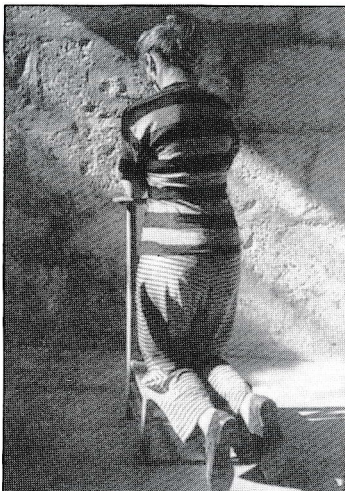
Prišel je trenutek, ko me je Gospod hotel imeti popolnoma zase. Nepozabni so trenutki, ko sem se z vsem zaupanjem popolnoma predala Njemu, da mu služim kot don Boskova prostovoljka. Potrebuje me v svetu, da mu pomagam reševati mlade, da jih ljubim, zanje molim in se z njimi veselim lepote življenja.

Slovesnost večnih zaobljub je vodil salezijski inšpektor g. Stanislav Hočevár s somaševanjem še nekaterih duhovnikov. To je bil resnično dan, ki ga je naredil Gospod. Bila sem srečna, kajti zavedala sem se velikega trenutka, ko sem pred sestrostrami, duhovniki in Cerkvijo smela izreči besede večnih zaobljub. Čutila sem veličino in odgovornost, ki sem jo prevzela pred Bogom in svetom.

Z velikim zaupanjem in trdno vero v Jezusov blagoslov sem se vrnila v domače okolje. Tuniti ne slutijo mojega velikega koraka, čeprav se jim morda postavlja vprašanje, odkod mi moč za veselje in pogum, s katerim stopam skozi življenje. Nisem sama, z menoj je Jezus, Marija Pomočnica, don Bosko... in končno sestre, ki imajo iste cilje in me podpirajo na poti duhovnega poklica.

Hvala vsem, ki ste me podpirali v molitvi ter zame in za druge duhovne poklice darovali svoje trpljenje.

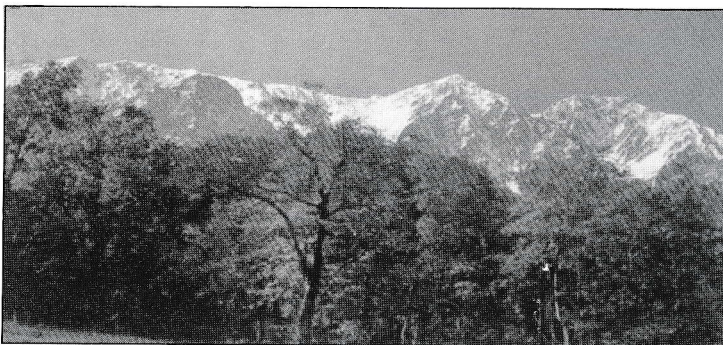
Vaša DBP

Prve duhovne vaje z DBP

Leto se izteka, veliko pričakujemo od prihodnosti: uspeh pri študiju, napredovanje v službi in poklicu, nova spoznanja v življenju.

Sama že imam svoj poklic, vendar mi to zadošča le za preživetje. Svoja mladostna leta želim zapolniti z dodatnim izobraževanjem, saj bom tako mogla bolj učinkovito pomagati bližnjim. V svoji notranjosti že nekaj časa čutim Božji klic. Spoznala sem, da me Gospod vabi in kliče, naj mu poleg službe, ki jo opravljam, pomagam pri njegovem odrešenjskem načrtu. Ker imam rada mladino in ji želim pomagati, sem se po zgledu sv. Janeza Boska odločila za DBP. Svoje življenje in delo želim posvetiti njim, za katere je don Bosko živel in se razdajal.

Letos sem se prvič udeležila duhovnih vaj za don Boskove prostovoljke. Zame so bili to nepozabni trenutki. Ker smo jih opravljale v tihoti, smo toliko bolj prisluhnile njemu, ki kliče, uči in opominja. To je bila globoka povezanost z Bogom, pa tudi z bližnjim. Besede niso bile potrebne: prijazen pogled in vesel nasmeh mi je povedal vse, kar sem želela zvedeti.

Tema duhovnih vaj so bili evangelijski blagiri in zaobljube: čistost, uboštvo in pokorščina. "Blagor čistim v srcu," pravi Jezus in prostovoljka si prizadeva, da bi ta krepost še posebej vladala v njenem srcu. Spoznavale smo, kako srečen je lahko človek, ki zna biti ubog v duhu. Nenavezanost na stvari ali osebe nas dela še bolj svobodne za odgovor Bogu. Biti pokorne Bogu in ljudem ter izpolnjevati njegovo voljo nas pripravi do tega, da zvesto in dosledno živimo svoj poklic.

Na teh duhovnih vajah sem bila prvič v življenju navzoča pri zaobljubah. Ena od DBP je obnavljalačasne zaobljube, druga jih je izrekla za vedno. V pogovoru s sestro, ki je naredila večne zaobljube, mi je dejala: "Težko je povedati z besedami. To moraš sama doživeti!"

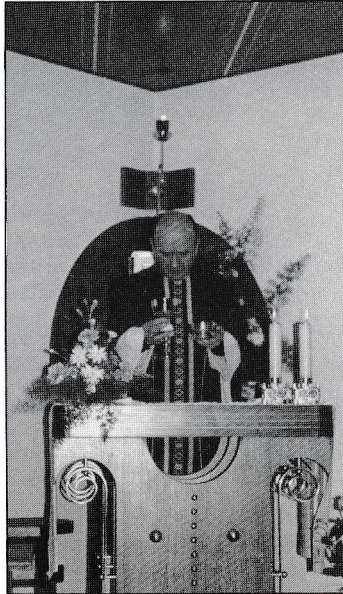
Zavedati se moramo, da ima ljubezen tolikšno vrednost, kolikor je kdo pripravljen na darovanje. Sestre so se darovale Njemu, ki je Ljubezen in vir vsega dobrega. Jezus, prosim te, pomagaj mi, da bom na tej življenjski poti vztrajala in premagovala težave, ki jih tudi v poklicu DBP ne manjka. Tebe, ki bereš te vrstice, pa prosim, spomni se v molitvi tudi don Boskovih prostovoljk. Kandidatka za DBP

V ljubljansko inšpektorijo se vedno znova rad vračam. Tu srečujem svoje prijatelje. Občudujem salezijansko delo, ki ga opravljajo predano, potrpežljivo in pogumno. Veliko se dela, včasih kar preveč. Poznam le malo salezijancev, ki zmorejo reči "ne". Tu in tam se še kaj dela nenačrtovano vsak po svoje, kar je ostanek bližnje preteklosti, ki ni bila naklonjena Cerkvi.

Povsod se dela z željo, da bi bili navzoči med ljudmi, da bi jih čimveč vključili v konkretne dejavnosti in pobude, ki jih salezijanci namenijo novim rodovom. Povsod, tako po župnijah in mladinskih centrih kot v dejavnostih zunaj salezijanskih struktur, sem zasledil zanimanje za realno stanje in za dejanske probleme (npr. nezaposlenost, osamljenost starejših ljudi); skrb za rast - tako na kulturnem kot na duhovnem področju - župnijske in vzgojne skupnosti, mladinska združenja in pobude prostovoljstva. Mogoče sem preveč optimističen, toda ne morem zanikati pozitivnega vtisa, ki sem ga dobil ob obisku salezijanske Slovenije; to je navzočnost, ki kaže mnoga znamenja življenja.

Naj vam povem, da po mojem mnenju komunizem ni mrtev, niti ne umira. Res je padel berlinski zid, toda ti, ki so nekoč držali ljudi za bodečo žico, se danes vozijo po svetu z golfi in mercedesi. Nesramna gospodovalnost in surova pre-

ZNAMENJA ŽIVLJENJA

Oktobra in novembra 1995 se je v naši inšpektoriji mudil g. Dominik Britschu, pokrajinski svetovalec vrhovnega predstojnika za dobršen del srednje in zahodne Evrope. Opravi je tako imenovano izredno vizitacijo. Ob tej priložnosti je z veseljem spregovoril tudi bralcem Vestnika.

drznost še vedno obstajata, za-menjali sta le zastavo.

Kakšni programi naj bodo za mlade? Ti programi morajo biti dolgoročni. Vemo, da za zamenjavo vlade zadošča šest mesecev; za dosego ekonomske stabilnosti države šest let; da pa narod spremeni miselnost, je treba šestdeset let. Ko so salezijanci odprli gimnazijo v Želimljem, vidim, da so mislili na leto 2060!

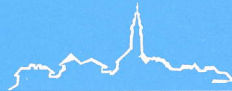
Nekaj se spreminja. To so mi dokazali ne samo študentje in dijaki, s katerimi sem se srečal, ampak tudi mladi animatorji iz naših poletnih oratorijev, mladi zakonci s svojimi otroki, fantje in dekleta, ki se srečujejo z vrstniki iz Španije ali Slovaške.

Kaj narediti za poklice? Mislim, da odgovor ni v tem, kaj narediti, ampak v tem, kaj biti. Veliko se že dela za duhovniške in redovniške poklice. Opažam, da tam, kjer salezijanci manj delajo, trudijo pa se biti znamenje in nosilci Kristusove ljubezni, predvsem do mladih, to vpliva na njihov način življenja, bivanja, dela, oblačenja, molitve, obhajanja svete maše. Ob tem se začne pogovarjati o Bogu, in to na privlačen način.

Prepričan sem, da mnogi mladi čakajo, da bodo poklicani, čakajo - skoraj dobesedno -, da jih kdo pokliče po imenu in bodo tako odkrili svoj odnos do Boga, do drugih - še prej pa mogoče do samih sebe.

Vezilo
1996

"Daj mi duše"
pomeni
podaritev samega sebe,
ki naj nas poživlja v dejavnosti
in potrpežljivosti.

SALEZIJSKI MLADINSKI CENTER

V ŠKOCJANU

"Rad vas imam" (sv. Janez Bosko)

Danes mladim ni lahko. Starša sta oba zaposlena, potem sledi garanje še doma. Otroci in mladi so velikokrat prepuščeni sami sebi. Kdo se jim posveča? Sami sebi se zdijo odveč. Kaj, če še ni ljubezni med zakoncema? Če se družina razbije? V otrocih ostanejo globoke rane.

Šola je močno usmerjena v tekmovalnost in storilnost. Doseči je treba določeno število točk, drugače ni moč naprejš. Vzgoja za življenje nima ustreznega mesta. In ko jo narediš? Skoraj ni možnosti za zaposlitev.

Koliko nasilja, ropov, vojn, lakote... Družba pa je usmerjena v porabništvo. Imeti čimveč, da boš srečen. Kot da bi se za denar dalo kupiti vse. Človeku se ponuja uživanje. Mladi ne vidijo v tem izhoda. Rešitev iščejo mnogi v dveh skrajnostih: v nasilju ali pa v omami.

Mladi se zavedajo, kaj jih ogroža. Potrebujejo ljudi, ki bi jim

stali ob strani in jih imeli radi. Mladim domača družina ni dovolj. Potrebujejo druženje z vrstniki, da bi ob njih rasli in odkrivali svet.

V župniji Škocjan pri Novem mestu smo na martinovo nedeljo, 12. novembra 1995, odpri Salezijski mladinski center (SMC). Zbralo se je zelo veliko ljudi, predvsem otrok in mladine. Prišli so tudi mladi iz Sevnice, Boštanja in Šentruperta. Pomembna je povezanost vseh ustanov, ki delajo za mladino. Zato smo bili veseli navzočnosti ravnatelja osnovne šole v Škocjanu, župana in drugih predstavnikov občine in oblasti, številnih duhovnikov.

Prostore je blagoslovil rojak g. Stanislav Hočevan, salezijski inšpektor, ki je obhajal tudi 50 let življenja in godovni dan. Navzoč je bil tudi zastopnik vrhovnega predstojnika salezijancev g. Dominik Britschu. Bogatemu kul-

turnemu programu (mladinski zbor Slavček, mladinski ansambel Meteor iz Sevnice) je sledila tombola (izkupiček za SMC), zvečer pa igra Domen (dramska skupina iz Škofljice).

V gospodarskem posloplju sta preurejena dva prostora: prvi za zbiranje, klepet, igre in povezovalje, drugi pa je igralnica. Prostor so odprti vsak petek, soboto in nedeljo od 15. do 22. ure. V okviru SMC delujejo štiri mladinske skupine. Štirinajst mladincev vodi devet birmanskih skupin. Imamo dve skupini ministrantov. Pevski zbor Slavček. Oblikuje se tudi mladinski pevski zbor. Dekleta imajo redne treninge odbojke v šolski telovadnici. Začeli smo tečaj tujih jezikov: nemščine, angleščine in italijanščine. Srednješolci imajo možnost inštrukcij za matematiko in fiziko. Skušali bomo obuditi dramsko skupino.

*Koliko nasilja,
ropov, vojn, lakote...
Družba
pa je usmerjena v
porabništvo.
Imeti čimveč,
da boš srečen.
Kot da bi se za denar
dalo kupiti vse.*

Salezijski mladinski center je namenjen mladim, da lahko v njem oblikujejo svojo osebnost. Tukaj lahko pokažejo svojo ustvarjalnost. Ob srečevanju z vrstniki zorijo. V mladinskem centru mladi prostovoljno delajo za mlade. Naučili naj bi se, da je bistvo življenja darovanje. Prijateljstva in ljubezni se ne da kupiti; lahko ju samo živimo.

Mladi, starejši vas bomo spremljali na vaši poti iskanja in rasti. Radi vas imamo! F.B.

- *Marko, kaj sploh počneš v Želimplju?*

Mnogi mladi me velikokrat vprašujejo, kaj sploh počnem. Težko mi je govoriti o delu, ker ničesar ne proizvajam in prav tako nič ne zaslužim. Lažje mi je govoriti o življenju, ki ga živim.

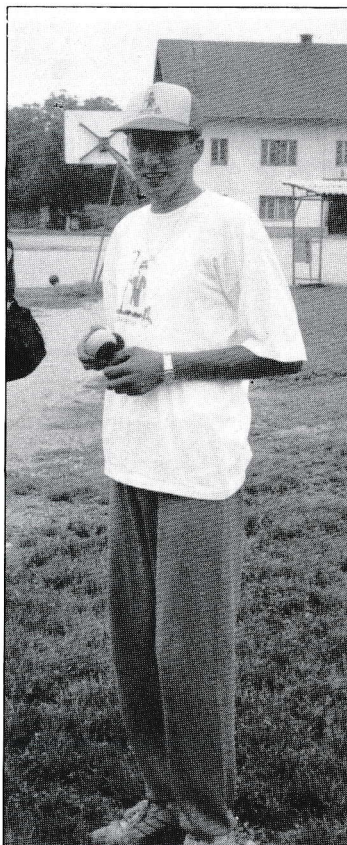
Mladim poskušam čimbolj pomagati, da se pripravijo na življenje. Prizadevam se, da bi jim dajal dober zgled. Vsak dan sem z njimi. Vprašujejo me za nasvete, v težkih trenutkih pričakujejo, da jih tolažim. Radi vidijo, da skupaj z njimi igram. Potrebujejo me tudi, da nad menoj stresejo svojo jezo, da mi povejo napake.

V takih trenutkih začutim svojo nemoč. Hočejo, da bi jim bil oče, mati, brat in prijatelj. Vem, da vse to potrebujejo. In prav zato tudi jaz od njih veliko zahtevam.

- *Kam segajo korenine tvoje odločitve?*

Vedno se vračam nazaj v svoje otroštvo. V krogu domače družine sem prejemal globoke temelje, iz katerih še vedno črпам in na katerih gradim svojo osebnost. Skromnost in preprostost, vero, ljubezen do dela, veselje..., vse to je dar mojih staršev in vzgoje, ki sem jo prejel doma.

Bilo je nekaj dni pred mojim prvim obhajilom. Na naše dvorišče je prišla neka stara žena, ki ni imela strehe nad glavo. Zaprošila je, ali lahko ostane nekaj dni pri nas. Z bratom sva radovedno poslušala in pričakovala, da jo bo mami odslovila. Spominjam se, kako se je obrnila k meni in rekla: "Marko, šel boš k prvemu obhajilu. Vidiš, Jezus je prišel k nam in mi ga bomo z veseljem sprejeli." Ta zgled in podobni so v meni pustili neizbrisno sled. Preprosto, Bogu nisem mogel reči ne.

VZGOJNA PRAKSA

Vedno več mladih je, ki so povezani z Želimpljem. Obiskujejo gimnazijo, bivajo v Domu Janeza Boska, hodijo na razna srečanja in se udeležujejo raznih duhovnih vaj. Med temi mladimi je na vzgojni praksi (dve leti) Marko Košnik, pomeni, pred večnimi zaobljubami v salezijanski družbi se mora izkazati z vzgojno naučenostjo med mladimi.

- *In tvoj pogled v prihodnost?*

Z mladimi preživim veliko ur, cele dneve. Spoznavam, da nisem nič drugačen od njih in da drugačen tudi ne smem biti. Z njimi se veselim, prepiram, molim, igram, študiram, jem... In kako naj sedaj vem, da sem se prav odločil? Ni lahko odgovoriti in načrtovati življenje vnaprej. Velikokrat pridejo dvomi in obdobja nejasnosti. Pa zakaj ravno jaz? V življenju bi rad postal še kaj drugega. Tudi nič boljši nisem od drugih. Moje sposobnosti se ne morejo primerjati z zahtevnostjo, ki bi jo moral živeti. In moj odnos do deklet? Saj sem prav tak kot drugi. Tudi jaz znam ljubiti in biti ljubljen.

Toda Bog mi pošilja vsak dan nove dokaze, da je moje življenje kljub vsemu pravilno. Ob meni je skupnost sobratov. Ob meni je On, ki mu ne morem obrniti hrbta, saj pošilja na mojo pot toliko ljudi, ki potrebujejo tudi mene. Včasih se mi zdi življenje nesmiselno in težko. V resnici pa je polno majhnih znamenj, ki me opogumljajo. Prek njih gledam v prihodnost in zaupam v Njega, da me bo še naprej spremljal in mi razodeval svojo voljo.

- *Kakšno misel bralcem Vestnika.*

Zavedam se, da je moje življenje velik dar. Zato ga nočem imeti samo zase. Tudi to, da čutim v sebi Njegovo voljo, je velik dar. Zato, hvala vsem tistim, ki molite za duhovne poklice. Hvala vsem mladim, s katerimi živim, da me spodbujate v mojih odločitvah. Hvala vsem sobratom, ki me sprejemate in me spremljate.

Nebeški Oče naj nam da vsem dovolj poguma in ljubezni!

LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA

Ko ustopamo v novo leto, upamo in sanjamo, da bo srečno in blagoslovljeno. Poseben blagoslov naj bi bil za vse Slovence obisk papeža Janeza Pavla II., ki bo, kakor upamo, razglasil A. M. Slomška za blaženega.

27. oktobra 1995 je papež Janez Pavel II. praznoval 49. obletnico duhovniškega posvečenja. Ob tej priložnosti je spregovoril navzočim o svoji duhovniški poti. Pripovedoval je o težkih razmerah, v katerih se je odločal za duhovniški poklic, in o tem, kako je njegov poklic dozoreval v trpljenju in težavskem delu med delavci. V pomoč so mu pa bili nekateri duhovniki, zlasti njegov spovednik, in pa mnogi dobri ljudje, ki so zanj molili.

Papež je tudi povedal, da pogosto prejema prošnje ljudi z različnih koncev sveta, da bi zanje molil. Te prošnje in posebne namene, za katere naj bi molil, ima pred seboj na svojem koledarčku, da bi jih imel vedno navzoče tudi v svojem srcu. Sveti oče prav gotovo moli tudi za nas, za našo deželo. Molimo tudi mi zanj.

Dragi molivci! Marsikdo mi je v pismu že potožil, da včasih pozabi na obljubo, da bo usak dan molil za duhovne poklice. Morda bi bilo prav, da storimo, kakor dela papež, da namreč na vidno mesto, na klečalnik ali na nočno omarico, postavimo podobico, ki naj nas spominja na našo obljubo molitve. Ljubezen je iznajdljiva.

Na pragu novega leta bi se rad v imenu slovenske Cerkve in salezijancev zahvalil vsem, ki z ljubeznijo mislite na mlade, ki se odločajo za poklic, in zanje molite.

Hvala vsem, ki molite v raznih molitvenih skupinah, po domovih za ostarele, po družinah, župnijah, kakor tudi na skupnih srečanjih na raznih krajih po Sloveniji.

Ga. Slavka iz Velikih Lašč mi med drugim piše: "V tem pismu še majhno presenečenje. V salezijansko molitveno združenje se vključuje verjetno najmlajša molivka za duhovne poklice. Aleksandra je rojena leta 1992. Vsak večer moli Sveti angel v ta namen. Tudi s svojo babico zelo rada moli. Če babica pozabi, jo Aleksandra spomni. Zdi se mi, da bo tej blagoslovljeni molitvi sledilo še veliko prijav." Bog daj, da bi bilo tako. Vabljeni starejši, mladi in najmlajši! V zadnjem času, med in po misijonu, ki je bil v mnogih gorenjskih župnijah, se je molivcem pridružilo lepo število novih, zlasti iz župnij Ribno in Srednja vas.

Molitvena srečanja za duhovne poklice, ki so bila usako tretjo soboto v mesecu na Kureškcu, bodo v zimskih mesecih decembru, januarju in februarju na Rakovniku v Ljubljani, z začetkom ob 9. uri. Molili bomo tudi za blagoslov papeževega obiska. Pridite!

V novem letu vam želim obilo Božjega blagoslova in Marijinega varstva!

Ivan Turk, voditelj SMZDP
Rakovniška 6, p.p.4
61108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-39

MOLITVENI NAMENI

FEBRUAR

Papež Janez Pavel II. nas vabi k spoštovanju življenja.

Prosimo, da bi se slovenske matere veselile otrok in jih v ljubezni sprejemale.

MAREC

Papež Janez Pavel II. nas spodbuja k spoštovanju žene in matere.

Prosimo, da bi v Marijinem materinstvu žene in matere našle vzor za svoje življenje.

† K Bogu so odšli po plačilo:

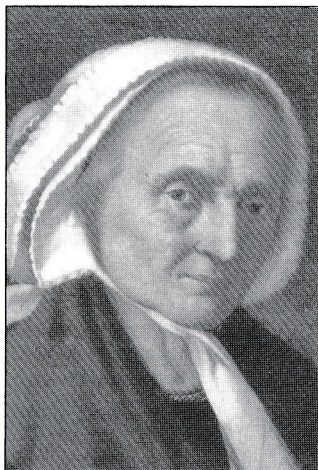
Rozalija Flegar, Bakovci
Franciška Talijan, Melinci
Marija Sečnik, Vrzenec
Marija Rožmanec, Horjul
Terezija Kralj, Podgrad
Franciška Makuc, Logatec
Terezija Kuk, Slov. Konjice
Marija Strle, Vrh
Milka Sfiligoi, Videm (Udine)
Bernarda Oblak, Ljubogojna
Jože Horvat, Vinička vas
Marjetka Pirc, Izola
Maja Kostajnshek, Izola
Pepca Starič, Ljubljana
Anton Camplin, Lendava
Pavlina Ajdnik, Loče

Duhovne vaje na Mirenskem gradu pri Novi Gorici, namenjene molivcem za duhovne poklice in članom Neskončne ljubezni, bodo od 21. do 24. marca 1996. Začetek ob 18.00 uri, zaključek v nedeljo zjutraj.

Prijave sprejema:
Ivan Zupan
Rudnik 1/9a
61108 Ljubljana, p.p.4,
tel.: 061/127-14-16

*Marjeta Occhiena Bosco,
preprosto mati Marjeta, mati
sv. Janeza Boska,
je mati prvih generacij fantov
v Oratoriju
in salezijancev.*

*Ko so salezijanci leta 1955
prevzeli mladinski zapor
v Areseju blizu Milana,
so v celici - samici št. 1
našli z nohtom
v omet izpraskano stisko
in spoznanje
nekega mladoletnika:
"Brez matere
življenje nima smisla."
Mati Marjeta torej,
da bi se ob njej česa naučili.*

MATI VZGOJITELJICA

Ne govori teh besed

Jože in Janezek sta morala prenašati starejšega polbrata Antona, ki je bil pravi grobijan. Nekega dne se je nad njima fizično znesel. Zvečer so kot ponavadi vsi trije z materjo klečali in molili večerno molitev. Mati Marjeta je naprej molila očenaš; ko so prišli do besed "in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo", je prenehala in se obrnila k Antonu: "Ti ne izgovarjaj besed 'in odpusti', je rekla strogo. "Zakaj pa ne, če so v očenašu?" "Ti jih ne smeš!" "Kaj pa moram potem moliti?!" "Kar hočeš, samo teh besed ne!" "Zakaj pa ne?" "Zato, ker nočeš odpustiti svojim bratom in kuhaš jezo nanju." Antonu se je zmračil obraz. Potem se je zamislil: "Mama, nisem prav ravnal, odpusti mi!" Potem so molili skupaj naprej.

Ne govori teh besed. Kako da bi bila v družini danes molitev vzgojna, ko mnogokje niti ne molimo. Odpovedali smo se še eni vzgojni moči, potem pa tako radi potožimo, kakšna da je mladina. Za Boga naj ne bo časa, starši pa bi radi, da bi otroci imeli čas zanje; za Boga ni ljubezni, naj bi je bilo pa v

izobilju drug za drugega. Molitev, ki raste iz življenja in se nanaša na življenje, je velika vzgojna moč, ki se ji ne bi smeli kar tako odpovedati.

Dovzetnost za razloge

Mati Marjeta je bila vedno pripravljena poslušati svoje otroke, tudi najmanjšega. Potem je jasno povedala svoje, da je vsak natančno vedel, kaj in kako. Janezek je že štirileten imel svoje delo; šele potem ko ga je opravil, se je lahko šel igrat. Igre starejših so bile mnogokrat grobe. Večkrat je prišel domov krvav.

Tako je nekega dne prišel joka-joč k materi ves obtolčen. Razvil se je zelo zanimiv pogovor. "Ti otrok ti, spet si jo staknil. Vsak dan mora biti kaj. Zakaj pa se pajdašiš s temi tovariši? Ali ne vidiš, da so poredni?" "Prav zato grem mednje, ker so poredni. Ko sem jaz med njimi, so pridni in ne kolnejo." "Kajpak, pridni. Zato pa imaš buško na glavi." "Sajni bilo nalašč." "Kakor koli, poslej ne hodi več mednje." "Mama...!" "Ali si razumel?" "Če ne marate, pa ne pojdem več; toda če sem med njimi, delajo tako, ka-

kor jaz hočem, in se nič ne prepirajo." Nepremično je zrl v mater, ko je pričakoval njene zadnje besede. Mati je nekoliko pomislila, kakor bi se bala, da bi preprečila kaj drugega, potem pa mu je dovolila, da se je vrnil med tovariše.

Veliko vprašanje je, ali se znamo pogovarjati z otroki, ali znamo biti dovzetni za njihove razloge, kako upoštevamo njihove poglede. Kako nekaj velikega je v otroku vzbuditi čut za to, da je med svojimi vrstniki kot tisti, ki hoče preprečiti slabo tudi za ceno lastnih žrtev. Tega ne more, če nima podpore v družini.

Kaznovanje

Šiba je bila vedno v kotu. Vendar je mati Marjeta ni nikdar uporabila, bila pa je tam kot opozorilo, da so v življenju nekatere stvari, ki jih ne smemo prestopiti, tudi za ceno žrtev ne.

Ob neki porednosti je mati dejala Janezku: "Prinesi mi šibo!" "Kaj hočete?" "Boš že videl." In Janezek: "Mama, ne bom več!" To je, kar je mati hotela, ne kazni, zato je sedaj pobožala Janezka po glavi; nasmehnila sta se oba, mati in sin. Vse je veselo in dobrohotno šlo naprej.

Zgodilo se je nekega dne, ko je bila mati na trgu v bližnjem mestu, da bi s prodajo zelenjave zaslužila nekaj beličev za nujne druge stvari. Janezek je stikal po hiši; zadel je ob vrč z oljem na omari, da se je razletel po tleh. Groza! Ne, prikriti "zločina" ni mogoče. Spoznal pa je tudi, kaka škoda je to za družino, ko je morala mati prislužiti z delom vsako kapljico olja. Ko se je mati vračala proti večeru s trga, je odrezal šibo in ji šel naproti. Povedal ji je, da pa danes zasluži, da ga pošteno nabije. Priznal ji je, kaj je storil. Zaradi priznanja je mati dejala: "Žal mi je za olje, vseh mi je pa, da mi nisi tvezil laži. Drugič bodi bolj pazljiv, ker je olje drago."

Kaj bi pomenilo kaznovanje, če ne bi prišlo do spoznanja krivde in do poboljšanja? Samo dve ranjeni duši več in prepad med njima.

KRŠČANSKA NORMALNOST

*Strašen in silen veter, ki cepi gore in lomi skale, je bil pred Gospodom.
Gospod ni bil v vetru.
Za vetrom je bil potres.
Gospod ni bil v potresu.
In za potresom ogenj.
A Gospod ni bil v ognju.
In za ognjem tiho, lahko šumljanje.
Ko je Elija to slišal, si je zagrnil obraz s svojim plaščem,
šel ven ter se ustopil ob vhodu v votlino.*

1Kr 19, 11b - 13a

Vse Božje stvarstvo, v katerem živimo, se nenehno giblje in izpopolnjuje. Normalno je vse, kar je v skladu z naravo in Božjimi zakoni, zapisanimi vanjo. Mi ljudje pa iščemo svojo "modernost" z odstopanjem od vsega naravnega in normalnega (splav, atomska bomba, ozonska luknja...). Don Bosko je že v prvem priročniku mladinske duhovnosti o preventivnem sistemu - v knjižici Preskrbljeni mladenič - opisal dve umetni zavori v mladih: strah pred odpovedjo in žrtvijo ter iluzorno zanašanje na dolgo življenje.

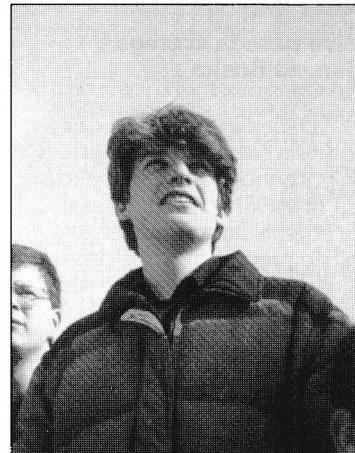
Krščansko normalnost kot izhodišče za duhovnost preventivnega sistema je don Bosko pogojeval s tremi stvarmi.

*Z verskim okoljem, kot so napisi in znamenja na hodnikih in dvorišču (npr. "Bog te vidi", Marijin kip...), podobice in svetinje, vzdihljaji, napisi na zvezkih in knjigah, oltarčki...
To okolje je omogočalo mladim pozitiven razvoj v trojni razsežnosti: v odnosu do bližnjega (pomagati prijateljem, da postanejo boljši), do Boga (odkriti in uresničiti Božjo podobo v sebi) in v odnosu do samega sebe (biti dober kristjan in pošten državljan).*

Družinsko ozračje ni sad čustvene skladkobnosti, marveč posledica Božjega načrta stvarjenja in odrešenja.

Od tod spoznanje, da mladi niso "slabi" in "pokvarjeni", čeprav se bolj odpirajo raznim slabim vplivom. Nadpovprečno "dobri" ali z druge strani "problematični" izkrikljajo našo podobo o mladih, saj večina "normalnih mladih" ostane velikokrat nevidna kljub naši zavzetosti za mlade.

Osebnost, ki ji je don Bosko želel zagotoviti razumnost, vernost in ljubeznivost. Na tak način lahko tudi mladi harmonično uresničujejo svojo trojno razsežnost: telesno (igra, gledališče, šport, glasba, delo...), čustveno duševno (doživeta bogoslužja, duhovno prijateljstvo, zaupanje...) in duhovno razumsko, kar don Bosko predvideva z besedami: Postati svet ni težko! (izpolnjevanje vsakdanjih dolžnosti, veselje čistega srca, vzgoja volje in razuma...).

Zaradi "krščanske normalnosti" don Bosko ni želel, da bi bilo njegovo delo zgolj socialno ali zgolj izobraževalno ali zgolj rekreativno zabavno ali samo katekizemsko. Mladim je to želel zagotavljati v celovitosti življenja. Obljubil jim je "kruh za dušo in telo". V svojem vzgojno - pastoralnem delu je pokazal svojo normalnost tudi v tem, da se je osredinil na bistveno potrebo: "Daj mi duše, drugo zemel!" Zato mu ni bilo težko reči: Ljubite mlade v tistem, kar oni ljubijo, pa bodo tudi oni vzljubili to, kar ljubite vi.

Pomembno je poznati resnične potrebe mladih. "Normalnost" namreč zahteva, da se naše pobude in dejavnosti prilagajajo njihovim potrebam in ne nasprotno.

Duhovnost preventivnega sistema zatorej nagovarja tako mlajše kakor starejše. Zatorej jo lahko živijo in hkrati v njej vzgajajo številni ljudje: starši in duhovniki, socialni delavci in defektologi, učitelji in policaji, sprevodniki in mladinski kriminalisti, gostilničarji in...

Don Bosko nas vabi v eno samo družino vseh tistih, ki jim ni vseeno za naše mlade.

Franček

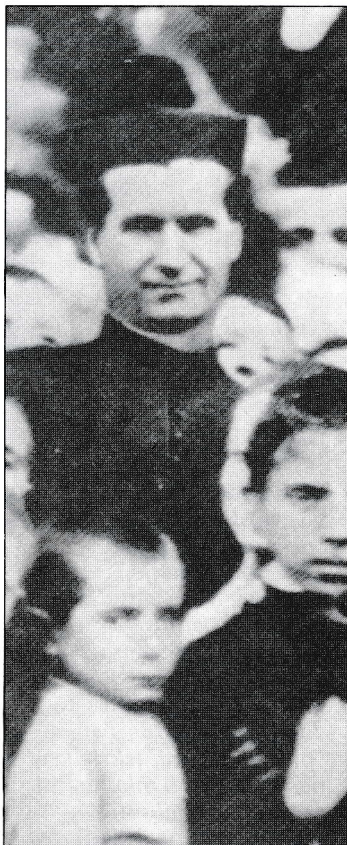
Živa beseda svetega Janeza Boska

Danes je to dragoceno besedilo v vsej celoti na voljo vsem. Bilo je posodobljeno samo jezikovno, da bi vsi lahko brez težav srečali pristnega Janeza Boska, ki ga ni nihče prečistil in nihče cenzuriral (ljudsko italijanščino 19. stol. so posodobili v današnji jezik).

V dragocenem dokumentu pričevalca in preroka, ki je v tistih letih postal oče in ustanovitelj salezijanske družine, imamo neposredno opisane pretresljive okoliščine majhnih delavcev v Turinu, napet boj proti duhovnikom v letu 1848, njegove nepozabne sanje in napovedi, izvirno zamisel prvega oratorija in trda soočenja s protestanti.

Naslov, ki ga je dal Janez Bosko na začetku teh 180-ih avtobiografskih strani, je dvojen. Na naslovno stran prvega zvezka je napisal: "Spomini Oratorija od 1815 do 1855". Na zgornjem robu prve strani pa: "Spomini za Oratorij in salezijansko družbo".

Zgodovinar Francis Desramaut je zapisal o Spominih: "To niso hladni policijski zapisniki, ampak očetovske zaupljivosti Janeza Boska svojim sinovom. S svojo žavtobiografijo hoče vzgajati in sočasno razvedriti." "Zato se mi je zdelo, da je ne le dopusten temveč primeren naslov preprosto Spomini," pravi njegov življenjepisec Teresio Bosco, ki jih je l. 1987 pripravil za tisk. Prvič se bomo na teh straneh srečevali z živo besedo svetega Janeza Boska. Dosedanji njegovi življenjepisci so jo sicer poznali in posredno navajali. Sedaj pa bomo dali, da njegovo srce spregovori našemu srcu.

Sv. Janez Bosko SPOMINI

Ko je imel 58 let, je začel Janez Bosko - po naročilu papeža Pija IX. - pisati zgodovino prvih 40-ih let svojega življenja. Trije veliki zvezki rokopisa na izrecno don Boskovo željo niso bili objavljeni. V arhivu salezijancev so ostali 73 let. Šele l. 1946 jih je eden od zgodovinarjev Janeza Boska, Eugenio Ceria, pripravil za izdajo, ki je bila namenjena samo za salezijanske kroge.

Čemu te strani?

Pomagale bodo, da se bomo iz preteklosti učili premagovati prihodnje težave. Pomagale bodo spoznavati, kako nas je sam Bog vodil v vsakem trenutku. Prijetno branje bodo za moje sinove, ko mene ne bo več, ker me bo Bog poklical, da dam obračun o svojem življenju.

Če boste na kaki strani našli preveč samovšečnosti, kakor da bi se hotel bahati, mi oprostite. Oče sem, ki z veseljem pripoveduje sinovom o svojih zadevah, in zdi se mi, da mora tudi njim ugajati pripovedovanje o malih očetovih dejanjih in misel, da sem se v malih in velikih dogodkih vedno trudil za njihov duhovni in gmotni blagor...

Dragi sinovi, ko boste brali te spomine in mene ne bo več, se me spomnite kot očeta, ki vas je imel rad in vam je zapustil te strani kot znamenje svoje naklonjenosti.

Pripravil ASS

Sveti Janez Bosko, oče in učitelj mladine, ki si toliko delal za zveličanje duš: vodi nas, ko se trudimo za blagor lastne duše in za zveličanje bližnjega. Pomagaj nam, da bomo zmagovali nad strastmi in strahom pred ljudmi. Uči nas ljubiti Jezusa v najsvetejšem zakramentu, Marijo Pomočnico in Kristusovega namestnika na zemlji ter nam izprosi milost srečne smrti, da bomo mogli priti k tebi v nebesa. Amen.

ŽIVLJENJE V IZOBILJU

Pred nekaj dnevi se mi je zgodilo, da sem sedel ob prijatelju, ki je brskal po internetu. Pritisk na tipko - in že sva bila v Združenih državah Amerike (tam neki salezijanec zbira novice iz vsega salezijskega sveta) ter brala o tem, da so salezijanci v Vietnamu odprli novo šolo.

Neverjetno je postalo to naše življenje. Z minimalnim naporom dosegamo maksimalne učinke. Zadošča le hip, trenutek - in vse nam je zastoj podarjeno.

Toda to nas ne dela bolj srečne. Prej nasprotno! Vse to nas sili v pasivnost, v otopelost.

Danes, v tej množici stvari in dogodkov, v tej naglici življenja, pa ostajamo hladni. Nič več nas ne prizadene. Nič nas ne privlači. Nič nas ne navduši. Srce se komaj kdaj ogreje in zatrepeta.

Vse se nam zdi samo po sebi umevno. "Samo-po-sebi-umevnost" pa ubija mladost.

Čas, ki ga živimo, nas tako peha v neko lažno resničnost. Življenje postaja enolično in površno. Togo. Ujeto v golo sedanost bivanja.

Ce kdo, potem bi morali predvsem mladi sanjati o "polnosti življenja", ki jo Jezus obljublja.

Mnogi resnično sanjajo in storijo vse, da bi polnost življenja izrazili tudi sredi izkušnje vsakdanjosti. Pogosto uspejo, včasih pa tudi ne.

Mnogi so zagreti, toda svojega navdušenja ne usmerijo v dobro, v pozitivno.

Mnogi mladi pa kljub vsem spodbudam - životarijo.

Iz tega sledi preprosta, toda pomembna ugotovitev: ni dovolj samo "imeti" življenje. Pomembno je imeti tudi navdušenje, tisto iskrico, ki stori, da se golo življenje spremeni v polnost življenja, v "življenje v izobilju".

V tem mesecu s posebno pozornostjo premišljujemo o sv. Janezu Bosku. On je znal "zagreti" mlade ljudi, znal jim je vliti navdušenje, predanost, zavzetost. V mladih ljudeh je znal vzbuditi tolike skrite moči in sile, za katere mladi pogosto niti vedeli niso, da jih nosijo v duši. Pri tem se mi zdi pomembno poudariti, da je don Bosko pripeljal mlade po različnih poteh k polnosti življenja. Enim je zagotovil delo, izobrazbo, vsakdanji kruh; drugim je omogočil, da so se kot duhovniki, redovniki, redovnice, misijonarji posvetili svojim bratom in sestrám. Drugim je odprl možnost, da so kot laiki naredili veliko dobrega v Cerkvi in v takratni družbi. Spet druge je navdušil, in tudi pripeljal, do svetosti.

Mislím, da smo ponovno odkrili pomembno vzgojno načelo: za vsakega človeka obstaja samo ena "polnost življenja". Stez, ki do te polnosti vodijo, pa je veliko. Toliko jih je, kolikor je nas ljudi, različnih in iščočih.

Janez Bosko, ta veliki vzgojitelj mladih, nas spodbuja, da bi odkrili "svojo" pot do polnosti življenja in jo pomagali odkriti tudi drugim: enim v socialni, drugim v športu, enim v duhovnosti, drugim v politiki, enim v fizičnem delu, drugim v kulturi.

Navdušenje pa je razpoznavno znamenje dobe, ki prihaja. Konec koncev, ali nimamo počasi že dovolj te povprečnosti?

Martin Lisec

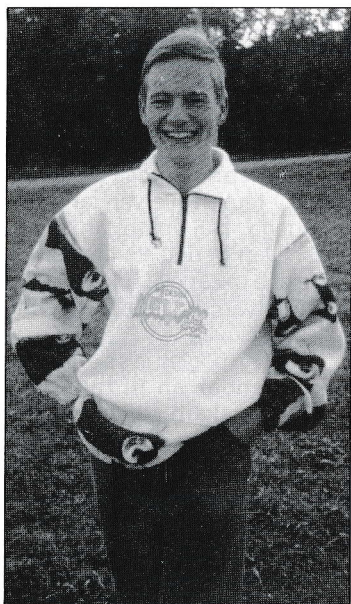
SO SLEPI RES SLEPI?

Biti slep? Ne, tega pa že ne. Živeti v temi, to je vendar nekaj groznega. Kaj sploh lahko počneš? Dan in noč sta enaka. Na prste ene mizarjeve roke bi lahko našteali stvari, ki jih lahko počne tudi slep človek.

Na prvi pogled je s slepimi res tako, vendar ali ni tako razmišljanje nekam plitko, brez življenjske globine. To sem še kako občutil, ko sem na zahvalno nedeljo gledal predstavo gledališča slepih z naslovom "Kdor hoče videti, mora gledati s srcem". Skupina slepih in slabovidnih mladih je vsem v dvorani pokazala, kaj vse zmorejo slepi. Peli so prelepe pesmi, igrali na inštrumente ter nam prebirali globoke duhovne misli, zapisane v Braillovi pisavi. Za nameček pa so uprizorili še Linhartovo Županovo Micko. Vse to pa ni nič v primerjavi s tem, kako so bili srečni in zadovoljni nad tem, kar zmorejo. Med predstavo sem izgubljal občutek, da so drugačni od mene. Pravzaprav sem začutil, da niso za nič prikrajšani. Življenje so sprejeli kot dar z vsem, kar prinaša zraven. Niso nesrečni zaradi tega, česar ne zmorejo, srečni so in hvaležni za tisto, kar zmorejo. Zelo dobro se zavedajo, da komur Bog zapre vrata, mu prav gotovo odpre okno.

Ob vsem tem človek doživi lastno bedo. Koliko je na svetu stvari, ki bi se jih lahko veselil in bil zaradi njih srečen. Kakšna otopelost, da kljub vsemu izobilju ostaja polno nemogočih želja in nezadovoljstva. Kaj pa ljubezen, mir, prijateljstvo, Bog? Ravno zavoljo teh vrednot je človek lahko srečen. Za to ne potrebuje oči. To so slepi povedali z besedami iz Malega princa: "Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno."

Gasper Dovžan

IN VENDAR PRAVIJO: "LEPO JE V NAŠI DOMOVINI BITI MLAD." JE RES?

Mladi so, ni še dolgo, kar so bili poklicani v življenje in so prvič odprli oči. Sedaj so že malo večji. Za sabo imajo 15, 19 ali 21 let ali pa kakšno več, pa se jim kljub temu skozi telo pretakajo sokovi mladosti. Nekatere stvari so drugačne kot nekoč; pomembnejše, se zdi. Druge so izginile v pozabo; otroštvo jih je priklenilo na spomin.

Najlepše pa šele prihaja:

zdaj se sejejo semena
prihodnosti;
zdaj je čas za velike sanje,
ki bodo nekoč obujene
v življenje;
zdaj se rojevajo svetniki;
zdaj je čas spoznanj in odločitev
na križišču priložnosti;
zdaj iskre kričijo, da bi se rade
kresale;
zdaj je trenutek, ki se piše
z veliko začetnico.

IN KAKŠNO JE ČISTO ZARES VIDETI RAZKOŠJE MLADOSTI?

Kako se mladi počutijo, medtem ko živijo to obdobje. Je rožnato, je težko, je upanja polno, so odgovornosti velike?

Kakšni so obrazi mladosti?

● Lepo mi je. Neodvisna sem. Svoobodna. Samostojna. Pomembno se mi zdi, da znaš biti entuziast. Da poskušaš čimveč, ker ne veš še natanko, kaj boš zares delal, "koboš velik". Včasih je to težko, ker dolgo visijo nad teboj stereotipi staršev in okolja. Potem panenadoma postaneš samostojen in se ti odprejo možnosti, ki jih nisi navajen in se jih ustrašiš. Toliko stvari je še, ki bi jih rada spoznala...

Nina iz Železnikov, 21 let, študentka

● Mislim, daje lepo biti mlad. Škoda je le, ker ni prav veliko mladih, ki bi bili pripravljeni kaj več storiti s svojim življenjem. Ali pa jih sama ne opazim?

Alenka, 15 let, dijakinja

● Bolj samostojno in "odraslo" se počutim, ker imam več odgovornosti kot v otroštvu. Istočasno pa se lahko še zelo zanašam na starše in imam zato manj odgovornosti kot "veliki ljudje".

Barbara, 18 let, dijakinja

● Ne vem. Saj niti ne razmišljam o tem, ker je tako vsaka stvar brez zveze. Žur s prijatelji (takih pravih skoraj ni več), da ubežim pred ljudmi, ki nenehno zahtevajo kaj od mene.

Tine iz Cerknice, 16 let, dijak

● Lepo je biti mlad in nič kaj težko ni. Sam svoj si. Ne oziraš se toliko na druge - kaj mislijo oni in kaj bodo rekli. Pripravljen si zagovarjati in uresničevati svoje ideale, živeti vsak dan posebej. Pripravljen si vzeti si čas za življenje in za pot do cilja, ki je pred teboj. Ne mudi se ti tako zelo, zato uživaš že na poti do cilja in do prihodnosti.

Alenka iz Kopa, 20 let, študentka

● Nekateri mladi so totalni "lorerji". Nimajo osnove filozofije življenja. Bistvo jim je samo "tukaj in zdaj". Uživajo samo, če si našopajo v telo par halucinogenov. Grozno mi je gledati take ljudi. Če je to mladost, potem nisem bil nikoli mlad.

Nino iz Ljubljane, 19 let, študent

● Meni je prav lepo sedaj. Zdi se mi pa, da mnogo mladih danes ni preveč veselih. Morda bi jim morali tisti, ki imamo upanje v srce, pokazati, da je mladost lepa.

Teja, 18 let, dijakinja

● Srečna sem. Lepo mi je. Imam dobre otroke. In dobrega moža. Zavedam se, da hodim po nenavadni poti in morda za nekatere "čudni". A ta pot me osvobaja. Nisem dokončala študija, ker sem sprejela vlogo mami-ce in žene. In ni mi žal. Moja babica je rekla, da življenje navrže dobro, če človek dobro živi. To spoznavam vedno bolj.

Mirjam iz Kopa, 24 let, mamica treh otrok

● Danes ni lepo biti mlad. Sploh ne. Saj vsi samo težijo. To naredi, če tegane boš, potem...

Peter iz Cerknice, 17 let, dijak

● Ja, lepo je biti mlad. Velikih skrbi sploh nimam. Imam možnost šolanja, ustvarjanja, mnogo lepega lahko napravim. Škoda, ker nimajo vsi takšne mladosti.

Karmen, 16 let, dijakinja

● Neko splošno pasivnost in neza-interesiranost opažam med mladimi danes. To je dediščina komunizma, ko so vsi odločali namesto nas. Zato danes ne znamo razmišljati, nihče si ne upa imeti svojega mnenja in ga zagovarjati. Kdo bo dajal pobude, kdo vlekla naprej? Jaz? Saj mi ni treba. Daj ti, ki si vajen!...

Gasper, 19 let

● Uživam. Veliko ljudi imam okoli sebe, veliko prijateljev. Mislim, da si, ko odrasteš, bolj sam. Veliko si lahko privoščim, ker sem skoraj brez skrbi, svobodna. Po drugi strani pa je zaradi svobode lahko tudi težko - toliko stvari imaš na izbiro - in če se odločiš narobe?! Hudo?! Hudo mi pa res skoraj nikoli ni. Če pa mi je, si rečem, da mi ni in iščem dalje svetlo točko na obzorju.

Polona iz Luč, 21 let, študentka

In kako "modrost starosti" vidi mladost?

● Danes imajo mladi vsega preveč. Zato se ne razumejo več med seboj. Nam je bilo v mladosti težje; smo si pa zato bili prijatelji.

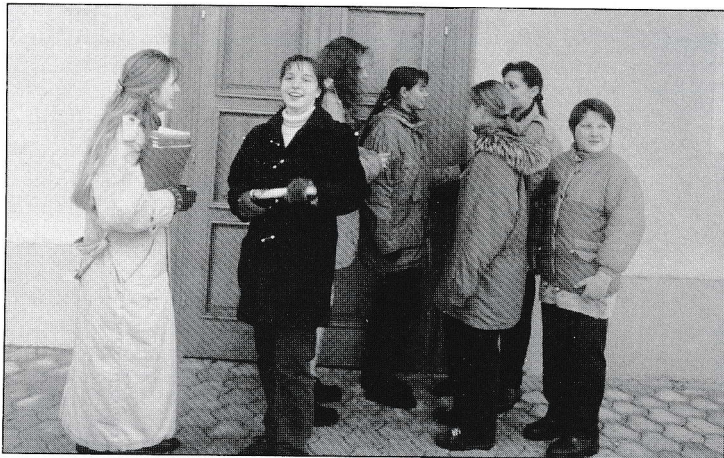
Rezka, 64 let

● Včasih imam občutek, da imajo mladi danes toliko svobode, da potem niti ne vedo, kam znajo. Težko rečem, če bi bil danes še enkrat mlad. Ker mi danes prav nič ne manjka, saj dobra ženka skrbi zame. Morda le navdušenja in razposajenosti za kakšne neumnosti ni več.

France, 68 let

● Bodite dobri in imejte se radi.

Nona Pepca, 91 let

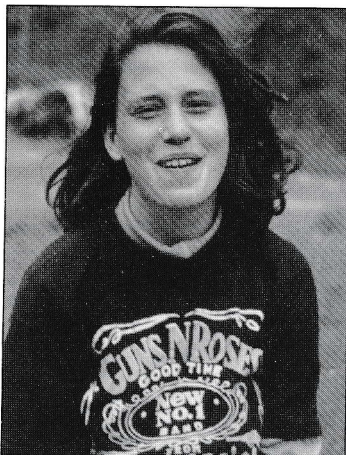
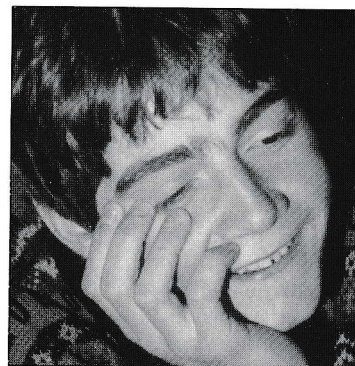
In vendar pogostoma zaslutim za ciničnim obrazom in ostro dialektiko mladih, ki vse pobijajo, kar jim kdo sporoči in o čemer jih prepričuje, tiho željo, da bi le kje bilo uresničeno, kar je ostalo samo še kot sanje.

Vinko Kobal

To je le nekaj odgovorov, porojenih v glavah mladih in nekoliko starejših.

Vsak po svoje doživlja mladost. Dozdeva pa se mi, da je to vendarle čas, ko "gradove svetle zidaš si v oblake in zelene trate staviš si v puščave". Še verjameš, da te tisoč milij in ur daleč vendarle čaka kaj lepšega. Leta prihodnosti obetavno žarijo pred teboj. Lahko se vzdigneš iz nevednosti, lahko spoznaš, da si rojen za izvirnost. Zaželi si, da te v tisti prihodnosti počaka sonce. Saj dočakati, uspeli in doživeti zmeraj spregamo le v prihodnjem času.

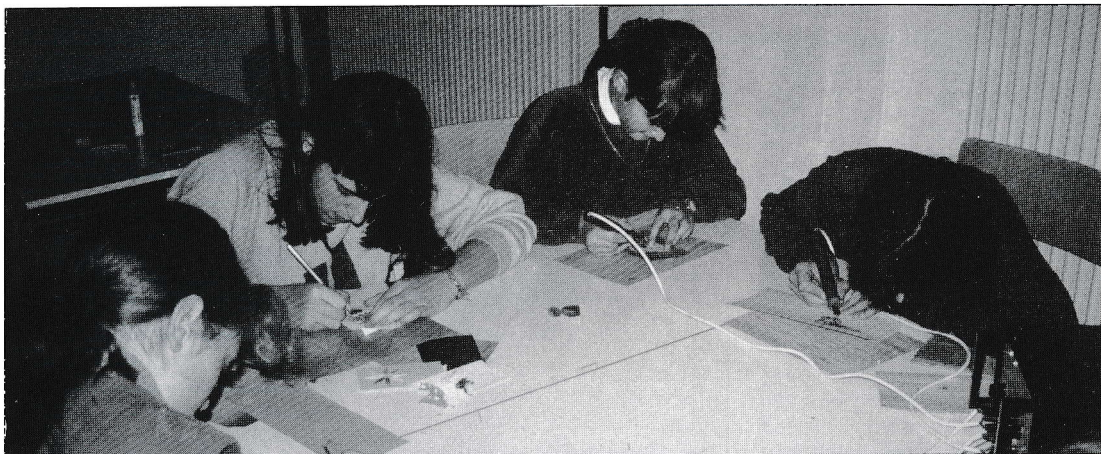
Pripravili Jerneja Koušca
in Tanja Metelko

● Zemlja je kraj; če v njem zabišemo posameznosti, je bojišče za čimveč imeti. Koliko mladim je potrebno prižgati sij v očeh, da bodo v njih valovala daljna morja in žarela širna obzorja. Nešteto stvari je, ki jih morajo videti in doživeti. Koliko zarij dočakati, koliko viharjev previhirati. Z eno samo besedo: živeti. To pa ne pomeni imeti, ampak biti.

● Jih obsojate, te postopače, narkomane, problematične otroke, pičke brez gnezda? Potem ste brez geha.

● In niste kot don Bosko, ki bi mlade danes lovil po gostilnah, šolskih stopniščih, v družinah, kjer ni duha ne sluha po očetu, ali pa je vonj po alkoholu.

SMC V ŠKOCJANU

“Ko vas pokliče ljubezen, ji sledite, čeprav so njena pota naporna in strma!”

Vsak od nas je poklican v skrivnost Božje ljubezni, ki se razodeva v darovanju svojega srca Življenju, ki je pot resnice in neizmerne upanja. Mir, ki ga zaslutimo ob doživetju Božjega klica, nam nalaga posebno nalogo – posredovati Njega, ki je Ljubezen, tudi drugim, vsem ljudem, ki iščejo in hrepenijo po izpolnitvi v Bogu. Izročitev samih sebe ljubezni nas ne samo povišuje, temveč nas tudi križa, kajti ljubezen sama zadostuje. Ljubezen ne jemlje v posest

in noče postati posest. Je ena sama in neminljiva, dobrotljiva in potrpežljiva in je krona nad plemenitostjo vere in upanja. Vodi naše življenje in postavlja temeljni kamen v rasti naše osebnosti, saj le tako, da se ljubezni popolnoma darujemo, v njej lahko rastemo in se kalimo ter postajamo zreli v odnosu do sebe in sočloveka.

Tudi mladi v Škocjanu smo se z odprtjem Salezijanskega mladinskega centra (SMC) odločili stopiti na pot dozorevanja v smislu darovanja drugim, še posebej našim mlajšim sovrstnikom. V

današnjem času, ko so bile duhovne kvalitete življenja postavljene na drugo mesto, je posameznik postal izgubljen in anonimen člen družbe. V njej vlada nenehno tekmovanje v kopičenju gmočnih dobrin, v vsem tem pa človekova oseba izgublja svoje dostojanstvo in vrednote, ki so njemu lastne. Zato je toliko bolj pomembno, da je človeku oz. mladim ponujena toplina in varnost. Potrebujemo zatočišče, kamor se lahko zatečemo v trenutkih stiske, pa tudi tedaj, ko želimo komu podeliti delček svojega srca. Potrebujemo koga, ki bi nam znal prisluhniti in nas spodbuditi z iskreno besedo. Potrebujemo globino človeka, ki bi nas vrnila vase in približala ljubezni Jezusa Kristusa. In nazadnje, potrebujemo odprtost nas samih v odnosu do sebe, da bi v sebi zmogli nanovo odkriti vrednote duha, ki nas delajo resnične.

Mladi se bomo v don Boskovem imenu med seboj povezovali v delu, vzgoji in igri in se veselili tega daru, ki je neizmeren dar ljubezni. Trudili se bomo slediti Jezusovemu klicu, ki pravi: “Ostanite v moji ljubezni!”

Paulina Bobič

TO SO ENI TAKI ČUDNI TIPI...

"Kako, vam je dolgčas?" "Malo že." "Boste šli kaj v SMC?" Nekoliko oklevajoče: "Bi, če smemo. Je vstop prost?" "Normalno! Vstop je prost za vse, ki se temu okolju primerno vedejo!" Najbolj korajžen je dodal: "Jaz sem že bil dvakrat." "No, vidiš. Pa ni nihče nič rekel." "Ne. Prav v redu je."

"Ste vi kdaj obiskovali verouk?" "Ne. Kje pa!" je bil eden odrezav. Drug je skušal popraviti vtis, rekoč: "Jaz sem ga obiskoval en mesec, potem sem nehal. Ni se mi ljubilo. Mami pa tudi ni nič rekla, ko sem prenehal."

"Pa veste, kaj pomeni kratica SMC?" "Ne," so bili kratki. "To pomeni Salezijanski mladinski center. Salezijanci smo redovniki, ki naj bi se ukvarjali z mladino. Naš redovni ustanovitelj je sv. Janez Bosko." "A to je tisti tip spodaj na steni?" se je hotel narediti tisti glavni pametnega. Drugi so se malo nasmehnili. "Pa veste, kdo je svetnik?" "Jaz sem nekaj slišal ali pa bral... Kaj jaz vem... To so eni taki čudni ljudje... Kaj jaz vem, kako bi rekel... No, niso čisto normalni," je povzel razlago eden od navzočih fantov. "In zakaj bi naj bili svetniki čudni tipi?" "To so ljudje, ki samo molijo, hodijo v cerkev in verujejo v nekega Boga." "Jaz pa mislim, da so to ljudje, ki nimajo nič od življenja. Sem gledal en film o takih ljudeh. Po moje to ni normalno."

Skupinica mladih. Poznam jih samo navidez. Oni mene očitno bolje. Zato pozdravijo: "Zdravo, župnik!" "Pozdravljeni!" odgovorim. Beseda "zdravo" je tu normalen pozdrav. Na Kranjskem ne zveni tako normalno. Diši po preteklosti, ko smo morali tako pozdravljati. Kakorkoli že, bili so prijazni. Morda prav zato, ker še niso tako domači. Ne morem reči, ali so domačini ali od kod drugod.

Za to moraš biti malo odštekan. Ne moreš si privoščiti življenja, ne moreš uživati, ne moreš se poročiti. Saj nimaš nobene svobode. In to vse zaradi nekega Boga," je postal eden kar nekoliko razgret.

"Tako torej mislite o 'teh tipih', ki jim pravimo svetniki. In zakaj imamo tam spodaj v mladinskem centru tistega tipa, ki ga kličemo don Bosko?" Skomignili so z rameni, češ, tega ne vemo. Čutil sem priložnost, da jim le nekoliko razbistrim njihove poglede o svetnikih. Zato sem nadaljeval: "Zdi se mi, da le nimate čisto pravih informacij o tako imenovanih svetnikih."

Vzemimo prav onega spodaj, ki mu pravimo Janez Bosko. Živel je v prejšnjem stoletju. Bil je duhovnik, tako kot sem jaz. Še zdaleč ni bil kakšen zavozlan tip. Vse življenje je posvetil mladim, zapuščenim fantom, takim, ki jih nihče ni maral, ki so bili na ulici brez denarja, hrane in strehe. Zanje se je zavzemal, zanje je prosjačil denar, da jim je lahko zgradil dijaške domove, šole in delavnice. Zelo dobro se je spoznal na šport. Tek je bila njegova disciplina. Bil je zelo hiter. Dobro je znal brcati žogo. Dobro je poznal mlade ljudi, ki so polni energije, pa ne vedo, kaj bi z njo. Zato jo morajo kje porabiti. Bolje za šport kot za kakšne neumnosti. Že od svoje mladosti pa se je ukvarjal z rokohitrostvom, pa ne zato, da bi ljudi 'okrog prinašal', ampak da bi si pridobil fante. Njegova želja je bila, da bi taki fantje postali dobri državljani in kristjani. Vere jim ni vsiljeval. Vedel pa je, da ti fantje potrebujejo tudi Boga, saj brez vere vanj ne moreš odgovoriti na osnovna življenjska vprašanja, kot: čemu živiš, čemu biti pošten, dober, delaven, odgovoren itd. Skratka, trudil se je, da bi fante 'postavil na oge', da bi lahko nekega dne z vso odgovornostjo sprejeli svoje življenje v svoje roke. In to je delal do zadnjega diha. V nekem smislu je on začetnik takih mladinskih centrov, kot ga imamo mi tu pod cerkvijo. Ne vem, v čem naj bi bil on potem 'tak čuden tip'?! Zato, ker se je zavzemal za take mladince? Ali morda zato, ker je veroval v Boga? Veste, če ne bi imel vere, bi ob tolikih problemih, ki jih je imel s strani države pa tudi Cerkve, že zdavnaj opešal. Veste, če bi bilo več takih požrtvovalnih in svetih ljudi, kot je bil Janez Bosko, in raznih drugih svetnikov, bi bilo na tem svetu malce drugače."

Bili so presenečeni. Vse, kar so stisnili iz sebe, je bilo: "Zanimivo!" Mislim, da je bilo za prvo srečanje kar dovolj. Žal mi jih je. Prikrasjani so za marsikaj lepega in navdušujočega.

Ciril Slapsak

MOGOČNA POMOČNICA

V izrazitih zgodovinskih zapletih in spremembah je krščansko ljudstvo večkrat doživelo stvarno pomoč Device Marije, predvsem v posebno težkih trenutkih za življenje Cerkve. Zato je prišlo v navado, da Božjo Mater kličemo tudi z naslovom Pomoč kristjanov. Papež Pij VII. je praznik postavil na 24. maj, ker je bil na ta dan čudežno rešen ujetništva in se je leta 1814 vrnil v Rim.

Sv. Janez Bosko je v naslovu Pomoč kristjanov videl čudovito sintezo skrivnosti blažene Device v Božjem odrešenjskem načrtu, delujočem v Cerkvi. Zapisal je: "Izkušnja osemnajstih stoletij nam jasno kaže, da Marija iz nebes nad vse uspešno nadaljuje poslanstvo matere Cerkve in pomočnice kristjanov, ki ga je začela na zemlji."

Salezijanska družina se zvesta don Boskovemu duhu in poslanstvu prepušča vodenju in opori materinske navzočnosti Device Marije, da se tako v vedno večji polnosti izroča Gospodu in izpričuje Božjo ljubezen do mladih.

Drugi vatikanski cerkveni zbor je v poglavju o blaženi Devici v konstituciji o Cerkvi izjavil, da se Marija "v svoji materinski ljubezni zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo in so v nevarnostih in stiskah, dokler ne bodo prišli v

nebeško domovino. Zato blaženo Devico kličemo z naslovi priprošnjice, pomočnice, besednice in srednice."

Obhajati Kristusovo veliko noč in slaviti "častitljivo Devico Marijo" pomeni: poslušati kot ona Božjo besedo, napraviti jo rodovito in jo z gorečnostjo oznanjati; imeti Marijo za zgled molitve in pastoralne ljubezni; priznati jo za učiteljico in vodnico; zatekati se k njej s sinovskim zaupanjem.

Kot glavna zavetnica salezijanske družine in učiteljica modrosti nam pomaga, da ljubimo tako, kakor je ljubil don Bosko. Kot zgled pastoralne ljubezni nam kakor zvezda svetih pri delu za evangelizacijo in napredek človeštva.

MAŠNA ZVEZA

Mašna zveza je duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Ustanovljena je bila leta 1902. Na ta način je zrasla Marijina cerkev in številne druge ustanove sv. Janeza Boska.

Salezijanci smo se zavezali, da vsako soboto ob 7. uri darujemo sveto mašo po namenu dobrotnikov. Poleg tega pa so člani deležni številnih molitev, ki jih namenjajo drug za drugega.

V mašno zvezo se lahko upiše vsak, ki nameni kakšen dar za cerkev Marije Pomočnice, sporoči svoj naslov in zaprosi za vpis. Vsak vpis potrdimo z izkaznico. Glede višine daru se vsak odloča po lastni presoji in možnosti. Lahko je enkrat ali občasno dopolnjen.

S smrtjo članstvo v tem duhovnem združenju ne preneha. Še več, vanj je mogoče upisati tudi rajne.

Don Bosko je zagotavljal, da bodo vsi, ki podpisajo salezijanske ustanove, deležni posebne Marijine pomoči.

Naslov:

Mašna zveza

Rakovniška 6

61108 Ljubljana, p. p. 4

Loreto, 9. septembra 1995 ob 20.00. Velikanski travnati amfiteater na Monterosu je nabit s pričakovanjem. Dolgo smo hodili, da smo prispeli semkaj. Vstali smo ob štirih zjutraj, nato dve uri vožnje, malo manj kot toliko čakanja v koloni, preštevane avtobusov, nato pa dobre štiri ure peš hoje proti Loretu. Ob štirih popoldne smo na cilju. Utrujeni sedimo na tleh in opazujemo vrvenje množice okoli nas.

Že takrat se začne v meni porajati neko vprašanje. V tistem trenutku in še nekaj ur mu ne posvečam posebne pozornosti. Ura je torej 20.00 in vsi nekaj pričakujemo. Bolje: nekoga. Na travniku nas je vsaj 600.000. V prenos večernega programa se bo vključila tudi Evrovizija. Še zadnje priprave. Tedaj pa završi. Vsi vstanemo. Klici. Ploskanje. "Živel

papež!" Dekle ob meni vzame našo zastavo in začne mahati v pozdrav. Tudi drugi naši so se "ogreli". Veselo vzdikajo v pozdrav možu, ki se je pravkar pripeljal v notranjost tega vboklega travnika. Najprej ga bo obkrožil z zgornje strani, nato bo po sredini prispel do odra. Preteče pet, deset, petnajst minut in še vedno ploskamo. Dekle ob meni še vedno navdušeno maha z zastavo.

Vprašanje, ki je začelo vstajati v meni že ob prihodu na ta kraj, ob tem prizoru dobi svojo pravo obliko: "Kako je mogoče, da kdo samo s svojo navzočnostjo v trenutku dvigne na noge več kot pol milijona ljudi?" In to ne kakršnih koli ljudi, pač pa več kot pol milijona mladih. Tistega posebnega dela človeške družbe, ki se, vsaj načelno, nikakor ne da usmerjati z ideologijami, ki se ne da vlivati v kalupe,

tistega pronicljivega dela družbe, ki takoj neusmiljeno razkrinka vsakogar, ki se mu približa z narejeno prijaznostjo ali neprepičano stvarjo, ki jo zagovarja. Množica torej, ki ima svoje antene naravnane na zelo občutljive frekvence. Kako to, da ta množica mladih v tem trenutku s takšno simpatijo in navdušenjem sprejema prvega moža katoliške Cerkve?

Papež Janez Pavel II., ki ga vidimo pred seboj na odru ter na dveh velikih ekranih na levi in desni strani odra, res ni človek, ki bi mlade hotel utesnjevati ali zavajati. Beseda, s katero nocoj nagovori mlade, je prijateljska, a jasna in odločna. In morda se prav tu skriva odgovor.

"Mladi, vi ste novi obraz Evrope. Pripada vam prihodnost te celine in vsega sveta, če boste znali iti po poti, ki vam jo kaže Kristus. Skrivnost je ista kot nekdaj: to je Kristusov križ, to je Kristus, ki je umrl in vstal za rešenje sveta. Papež vam nocoj izroča to staro in vedno novo skrivnost. Dragi mladi, postanite Kristusove roke in srce za vaše brate in sestre, srce, ki ljubi in moli, roke, ki delajo in služijo.

Sedaj ste v pomladi življenja, ste kot razcvetelo drevje, poklicani, da obrodite bogate sadove. V tem času, ki zaznamuje zaton drugega tisočletja, se izzivi, vprašanja, spodbude in pričakovanja kar vrstijo. In prav to je čas vaše mladosti. Kljub vsem težavam je čas, v katerem živimo, izreden. To je čas, v katerem mora biti vsakdo izmed vas sposoben, da v polnosti prevzame osebno in družbeno odgovornost. Zato ne pozabite, kje so vaše korenine! Drevje, ki hoče rasti in prinašati sadove, mora srkati hrano iz dobrih tal. Mladi Evrope, evangelij so tla, v katera morate zasaditi korenine svoje prihodnosti! V evangeliju se boste srečali s Kristusom. Odkrijte njegovo prijateljstvo in uživajte v njem, povabite ga, naj postane vaš sopotnik. Samo on ima besede večnega življenja." s.M.Š.

BOŽJI MIR TEBI, BURUNDI

To je naslov drobne knjižice v zbirki Misijonska pričevanja - 8. Govori pa o 24 let trajajočem delu misijonarja g. Jožeta Mlinariča, ki je z ljubeznijo med svojimi brati in sestrami v Burundiju. Sedaj trpi, ker se zaradi hudih poškodb v prometni nesreči, ko se je vračal junija na dopust v domovino, še ne more vrniti med svoje drage ljudi. Nekaj odstavkov iz knjižice:

„Mineva sto let, kar se je Burundi srečal s Kristusom - Odrešenikom sveta. To je največji in najsrečnejši dogodek v zgodovini treh burundijskih plemen. Preprosti črnici v osrčju velike afriške celine se s pravico vprašujejo: kje so hodili ti Jezusovi učenci, ki so od Jezusa dobili naročilo, naj gredo po vsem svetu in učijo ter krščujejo vse narode sveta? Devetnajst stoletij so porabili, da so prišli do njih in jim končno izročili ta najdragocenejši zaklad sveta in neba v belih prstenih posodah.

Evangelij je Božja moč. Ljudje ga ne morejo zaustaviti. Po začetnih težavah in ovirah se je krščanstvo začelo zelo hitro širiti. Ne vem, ali je še kakšna dežela na svetu, kjer bi v nekaj desetletjih vero sprejelo več kot 60 odstotkov prebivalcev.

Kako rad bi zapel hvalo Burundiju in njegovim krščanskim množicam, ki so vzljubile Boga in Marijo, a danes tega ne morem storiti.

Danes se v Burundiju godijo velika hudodelstva: brat ubija brata, sosed soseda, kristjan kristja-

na. Življenje nima cene. Hudič ne počiva. Zavist grize. Napregel je vse sile, da bi preprečil Kristusovo zmago v srcih Burundcev, ki so se hranili z isto Besedo in z istim Kruhonom. Uspel je vsejati v ta preprosta srca ljuljko razdora, zavisti in plemenskega sovraštva. Zdaj je vera na preizkušnji in srca na tehtnici. Mnogi se dajo zavesti. So pa tudi svetli zgledi pravih mučencev tako med Tutsiji kot med Hutujci, ki so ostali kristjani tudi v najhujših preizkušnjah trpljenja in raje dajo življenje, kot da bi izdali brata iz drugega plemena.

Začeli smo obrtne šole

Lani smo začeli z obrtnimi šolami. Pri italijanski škofovski konferenci in Karitasu smo dobili čudovite stroje. Zdaj bi potrebovali učitelje, vsaj enega, ki bi poučeval mizarje. Zato prosim slovenske fante za to lepo delo med črnimi brati. Kje je kak prostovoljec za leto, dve ali tri? Čaka ga čudovito poslanstvo! Ne bojte se. V Rukagu sta že dva Slovenca (Gusti Horvat in g. Da-

nilo Lisjak). Potem bi lahko rekli, da je to slovenski misijon. Potrebno je vsaj nekaj znanja francosčine, domačega jezika pa se Slovenci hitro za silo navadimo.

Priporočam se vam za naš misijon tudi za kakšen dar, naj bo denar ali paket oblek. Potrebe so še večje v težkih in neurejenih vojnih razmerah. Za vsak dar ali darilce, ki pride od srca, naj vam ljubi Bog stotero povrne!

Pa srečno novo leto vam želim!
Jože Mlinarič

ARAIMIRI

S Papue se oglašja tudi gđc. Zvonka Kopina. Med drugim sporoča: „Na Papui se približuje konec šolskega leta. Preostal nam je še en mesec, zato imamo veliko dela s pripravami kontrolnih nalog, z ocenjevanjem.

Trenutno z dekleti šivam, da jim bom lahko ocenila izdelek. Končale smo že kratke hlače, čaka pa nas še krilo. To je za tretji letnik srednje šole, za drugi letnik pa imamo kuhanje, kjer smo začele s peko peciva, pri šivanju pa delamo prtičke za na mizo. Dekleta so zelo željna znanja, posebno šivanja, pa tudi kuhanje jih zanima. Kar se pa teorije tiče, so bolj leni za učenje. Vidim, da so enake, kot smo bili mi v srednji šoli; vse drugo bi delali, le za učenje ni časa.

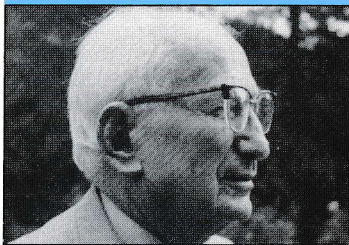
Sem zdrava in se uspešno otebam malarije; zazdaj je še nisem staknila, kar pa ne morem reči za druge učitelje, saj skoraj vsak mesec kdo zboli.

V molitvi se vas vseh spominjam. Bog z vami.

Zvonka Kopina
Don Bosco H. School
Araimiri
P. O. Box 159 Kerema
Gulf Province
Papua New Guinea,
Oceania

KUNDIAVA

KLÍČ
IZ NOVEGA MISIJONA

Pot v misijon je bila izredno dolga, saj sem prispel šele 9. XI. 1995. Zato pa smo že danes začeli dela pri gradnji novega misijona, zazdaj našega stanovanja. Pred koncem novembra pa že upava začeti gradnjo poslopij za strokovno šolo.

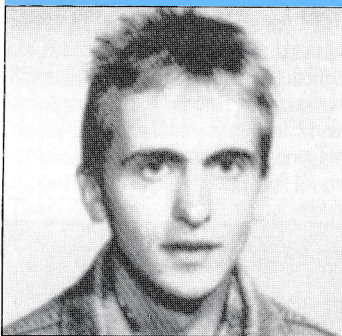
Domačini so z nama zelo prijazni. Pet fantov nama je takoj priskočilo na pomoč. Pravkar sva prišla z ogledov stroja za izdelavo kvadrov, ki nam ga bo posodila vlada zastoj, dokler ga bova rabila. Sprejeli so naju za svoje. Hvala Bogu.

Pozdrav vsem.

Jožko Kramar SDB
Don Bosco
P. O. Box 848 Kundiava
Simbu Province
Papua New Guinea, Oceania

VUNABOSKO

Oglaš se laiški misijonar Uroš Glavač, ki je v tem misijonu ostal sam Slovenec, čeprav jih je nekaj časa bilo kar pet. Potrebe

misijona so velike, ne samo zato, ker so v nerazvitih krajih, ampak tudi zato, ker je vso okolico prizadel izbruh vulkanov, o čemer smo pisali v prejšnjih številkah. Takole med drugim piše in prosi Uroš:

“V preteklem šolskem letu (tam se decembra začnejo poletne počitnice) sem sestavil program v delavnici, kjer bom skušal bolj podrobno učiti fante varjenja: elektro in plinsko. Za elektro varjenje je vsaj za silo dovolj, potreboval pa bi komplet za plinsko varjenje (kisik - acetilen). Ker smo sedaj povezani prek Odbora za misijone v vaši inšpektoriji, bi izrazil to potrebo našega misijona v Vunabosku in naše delavnice, kjer bom v naslednjem letu poučeval še 10. razrede. Učitelj Filipinec bo šel domov. Znanje varjenja (osnov) prinaša fantom na Papui velike možnosti zaposlitve.

Naj vas svetloba božične zvezde napolni z Božjim blagoslovom, zdravjem, upanjem in srečo, v novem letu 1996 pa naj vas spremlja pri oznanjevanju velikega veselja, ki je za vse ljudi.

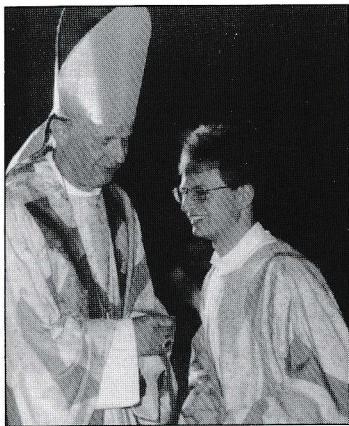
Lep misijonski pozdrav s Papue Nove Gvineje.”

Uroš Glavač
Vunabosco
P. O. Box 287, Kokopo ENB
Papua New Guinea, Oceania

“ZGLED SEM VAM NAMREČ DAL...”

Še odmevajo v meni besede škofa neposredno po središčnem dejanju diakonskega posvečenja - polaganju rok in molitvi: “Sprejmi Kristusov evangelij. Njegov glasnik si postal; glej, da boš veroval, kar boš bral: učil, kar boš veroval; živel, kar boš učil.” S tem naročilom ter utrjen z darom Svetega Duha sem se 15. oktobra 1995 v Št. Primožu kot diakon odpravil na pot službe živi besedi, ki oživlja in spreminja, na pot službe oltarju.

Rad se spominjam časov, ko sem kot otrok ob nedeljah s posebnim pričakovanjem prisluhnil “zgodbam” o Jezusu, ki je bil dober in usmiljen z vsemi, ki so potrebovali pomoči. Ta evangelij Jezusa Kristusa sem sedaj po nekaj letih sprejel s posebnim naročilom: Oznanjaj! Prvi hip: med mašo prebrati evangelij - nič lažjega kot to! Vendar oznanjevanje evangelija - tako razmišljam - je posledica in sad izkušnje z Jezusom, ki me spremlja in vodi, je posledica in sad vere, da je Jezus Kristus naš Odrešenik, ki daje smernice za naše življenje. Te smernice želim posredovati tudi drugim, s katerimi sem na poti, predvsem mladim v župniji in na gimnaziji. Pri tem se pa vedno bolj zavedam, da se mora sporočilo, ki je namenjeno

drugim, uresničiti - pomeni utelesiti - v mojem življenju: v mojih mislih, besedah in dejanjih. Po teh razmišljanjih dobi naročilo: Oznanjaj! novo težo: pred Bogom sem odgovoren, kako bom v prvi vrsti s svojim življenjem in z besedo oznanjal Njega, ki je “pot, resnica in življenje” (Jn 14, 6). Tudi po meni želi Jezus nagovoriti ljudi in jih vabiti, naj mu v svojem življenju sledijo. Ob tej misli se zaustavim ter naposled izjavim: “V zaupanju v moč Svetega Duha, ki me utrjuje za zvesto opravljanje te službe, ti odgovorim: Tukaj sem, pošlji mene!”

“Ali se hočeš v svojem življenju vedno ravnati po Kristusovem zgledu, ker boš pri oltarju služil Kristusovemu telesu in njegovi krvi?” me je vprašal med obredom posvečenja gospod škof. In odgovoril sem: “Hočem, z Božjo

način vabi, naj v svojem življenju uresničujem njegove besede, ki jih je izrekel, potem ko je svojim učencem umil noge: “Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi tako delali, kakor sem jaz storil vam” (Jn 13, 15). Poln iskrene ljubezni je Jezus stopil do tistih, ki so bili izrinjeni iz tedanje družbe, ki so trpeli na duši ali na telesu. V služanju tem, ki so v naši družbi zapostavljeni, ubogi (otroci in mladi iz razbitih družin, ostareli, bolni, osamljeni...), se tudi danes v obliki obiskov, pogovorov, nasmeha, pomoči uresničuje moje poslanstvo.

Ko se oziram na prehojeno življenjsko pot, opažam, da mi je Gospod v trenutkih iskanja, dvomov in negotovosti govoril po svetopisemskih besedah: “Nikar ne reci: Sem še mlad! Le pojdi, kamorkoli te pošljem! Saj sem s

pomočjo!” Že kot ministrant sem dolga leta stal ob oltarju, prinašal darove in tako stregel duhovniku. Ta povezanost z oltarjem je ob posvečenju dobila globlji pomen.

Praznovanje svete maše in vsakdanje življenje sta med seboj tesno povezana - tako razmišljam dalje, in ugotavljam, naj se Jezusovo darovanje nadaljuje v darovanju vsakega kristjana. S posvečenjem me Jezus še na poseben

tabo, da te obvarujem” (Jer 1, 7 - 8). V moči teh besed izražam dan na dan svojo pripravljenost, da me Bog sprejema v svojo službo Cerкви in mladim.

Naj se na tem mestu zahvalim za vse molitve in podpore, s katerimi ste me spremljali, ter vas hkrati prosim, podpirajte me tudi v prihodnje s svojimi molitvami, predvsem s svojim življenjem!

Hanzej M. Rosenzopf

POSTOJ ZA TRENUTEK

V sredo, 15. novembra 1995, smo se salezijanci zbrali ob našem inšpektorju, mag. Stanislavu Hočevarju, da bi mu voščili za njegovo 50-letnico in god. To pa ni bilo samo družinsko praznovanje, ampak tudi sklep študijskega srečanja ravnateljev naših skupnosti in krona uradnega obiska vrhovnega pokrajinskega svetovalca, g. Dominika Britschuja iz Rima. Ob tej priložnosti smo prejeli tudi knjižico z uvodno besedo gospoda inšpektorja: Postoj za trenutek!

Vsak človek se mora občasno zaustaviti, potegniti črto za svojim ravnanjem ter izmeriti "daljo in nebeško stran". Salezijanci smo to temeljiteje storili na 17. inšpektorialnem zboru, ki smo ga obhajali v Želimljem od 26. do 29. aprila 1995; omenjena knjižica pa so njegovi sadovi ali sklepni dokumenti. Inšpektorialni zbor imamo približno vsaka tri leta oziroma ob kakšni posebni priložnosti. Tokrat pa je šlo še za nekaj izrednega: navzočih je bilo tudi 19 naših laičskih sodelavcev, predstavnikov salezijanske družine. Skupaj s 35 salezijanci so iskali zlasti odgovore na tri postavljena vprašanja: kako poglobiti sodelovanje med salezijanci in laiki, kako poživiti delo za duhovne poklice in kako načrtovati skupno delo za prihodnje triletnje. Povzetki teh odgovorov so strnjeni v 41 obvezujočih zborovskih smernicah.

Študijska priprava na zbor je bila temeljita in je trajala skoraj pol leta: osebna, po skupnostih in na inšpektorialni ravni. Na študijskih dneh so nas ozaveščali in navduševali strokovnjaki, kot npr. dr. J. Bajzek, dr. H. Požarnik in dr. Z. Štrubelj. Skupine mladih so sodelovale z odgovori na vprašalnik o našem delu in načrtih. Sam zbor, ki ima najvišjo "zakonodajno moč" v inšpektoriji, pa je hkrati edinstvena priložnost za poglobitev duhovnih vezi in za razcvet bratske skupnosti. Tudi ozračje na tem zboru je to potr-

jevalo. Zborovalce, opazovalce in goste je pozdravil predstavnik salezijanskih mladih sobratov M. Suhoveršnik in asistent don Boskovih prostovoljk J. Pozderec. V imenu naših sodelavcev je zborovalce pozdravila dipl. ing. Maja Rojko. Med drugim je dejala: "Oba z možem sva imela to srečo, da sva vse najino dosedanje življenje preživljala v salezijanski župniji Kodeljevo, ki nama je bila in nama je še vedno drugi dom. Tako kot se v najini družini sonce občasno skriva za oblake, se je enako dogajalo tudi v naši župniji. Kljub temu lahko iskreno zatrdim, da bi bilo tako najino življenje kot življenje mnogih drugih, ki smo odrasli in živeli v bližini salezijancev na Kodeljevem, brez njihovega dela in zgleda precej drugačno in osiromašeno. Tu

smo preživeli zelo lepo, marsikdo morda celo najlepše obdobje svojega življenja in od tu smo odnesli s seboj bogato doto za svojo prihodnost." In sklenila je s papeževimi besedami: "Potrebujemo Cerkev, ki se ne bo bala veliko zahtevati, potem ko je veliko dala; ki se ne bo bala zahtevati od mladih napora za življenje po evangeliju... Zato bodimo najprej zahtevni do sebe." Hvala Ti za pogum, spoštovana Maja!

Poživili pa so zbor tudi obiski msgr. F. Vrhunca, ki je referent slovenskih škofov za redovnike in redovnice, vrhovne predstojnice sester hčera Marije Pomočnice M. Castagno, ki se je mudila v Sloveniji, in slovenskega metropolita, nadškofa A. Suštarja.

Ena od nalog zbora je bila tudi priprava na 24. vrhovni zbor na svetovni ravni, ki se bo 18. februarja pričel v Rimu. Poleg drugih nalog prihodnjega vrhovnega zbora, ki ga radi spremljamo z našo molitvijo in naklonjeno mislijo, bo izvolitev novega vrhovnega predstojnika salezijanske družbe, osmega naslednika svetega Janeza Boska. Slovensko inšpektorijo in vso salezijansko družino bosta v Rimu zastopala inšpektorjev namestnik A. S. Snoj, kot od sobratov izvoljeni delegat, ter inšpektor S. Hočevar kot predstojnik naše inšpektorije. ASS

OTROCI - VESELJE IN SREČA

Tokrat se pomudimo za kratek čas pri družini Kralj, ki domuje na Druščah, v župniji Škocjan na Dolenjskem. Očeta Staneta in mater Martino obkroža venec petih otrok, ki pa so še taki, da najrajši zlezejo očetu ali materi v naročje. Torej otroci: Aleš (7 let), Matej (6), Petra (5), Mitja (3) in Robi (7 mesecev).

Živijo skupaj s Stanetovimi starši. Oče dela doma na kmetiji. Zavzet je za delo pri podružnični cerkvi sv. Barbare. Mati pa je šivilja in je zaposlena v tekstilni tovarni v Krmelju. Družijo torej delo na kmetiji, v tovarni in skrb za otroke.

In kako je z vzgojo doma in v šoli? "Aleš in Matej hodita v malo šolo. Dobro stran male šole vidiva v tem, da sta tam z drugimi otroki, s svojimi vrstniki. V mali šoli imajo vzgojne programe in se tako ob drugih otrocih oblikujeta in pripravljata na nadaljnje življenje. Če bi otroci bili samo doma, bi bili prikrajšani za to družbeno razsežnost vzgoje. Otroci se tako lažje znajdejo ob prehodu v šolo. V mali šoli se naučijo marsičesa, kar bi se doma težko, saj imamo tudi kmetijo, ki nam vzame precej časa. Slabost male šole pa je v

tem, da tam ne najdejo tiste ljubezni, ki jim jo lahko dasta le oče in mati. Zaradi tega se nam zdi zelo pomembno, da druge trenutke dneva preživimo skupaj v priskrben odnosu ljubezni."

Torej ljubezen; ta mora prepletati vsakdanje odnose. "Z otroki se razumemo in pletemo vsakdanje odnose tako, da jih imava vsak dan rada, vsak trenutek dneva. Še prav posebej v tem obdobju, ko so še majhni in so potrebni najine nežnosti in ljubeznivosti." Ta odločitev za otroke pa se je morala poroditi v velikodušnosti. "Za otroke sva se odločala z veseljem. Vsak družinski član je nekaj velikega, saj nas vsak vedno osrečuje in očara. Ker imava več otrok, zaradi tega nismo za nič prikrajšani. Vse otroke imava enako rada."

Marsikomu ne gre v glavo, kako je mogoče finančno shajati. "Kot v vseh večjih družinah so tudi pri nas finančne težave. Vendar se vedno najde vse ob pravem času, da otroci zaradi tega prav nič ne trpijo. Zavedava se, da Bog ljubi življenje in da on vedno poskrbi za svoje otroke."

Taka odločitev je morala biti navzoča že v pripravi na zakon. "V prvi vrsti mora biti med zaroblencema prava ljubezen in smisel za življenje v dvoje. Skratka za skupno življenje morata biti oba zrela in pripravljena sprejeti mnenja drug drugega in znati tudi usklajevati. Skupno življenje, kot vemo, ni nikoli brez križev in težav. Če bi se še enkrat odločala za skupno življenje, bi se odločila enako, saj dobrega ni mogoče nikjer doseči brez truda in napora."

Za zakon je najbrž pomembnih veliko stvari, niso pa vse enako pomembne. "Zelo pomembni sta zvestoba in pristna ljubezen. Če ni zaupanja, tudi prave ljubezni ni. Pomembno je, da znata potrpeti drug z drugim. Najbolj pomembno pa se nama zdi to, da se znamo veliko pogovarjati, tudi o zelo preprostih vsakdanjih stvareh, in se tako izogniti marsikateremu nesoglasju in nesporazumu. Misli, da v družini ne sme manjkati skupne družinske molitve, ki prav tako reši marsikatero nerešljivo vprašanje."

Marsikateri zakonci pa ne vedo, kaj bi z otroki; ni čudno? "Meniva, da otroci morajo biti, saj drugače ne moremo govoriti o družini. Tistim, ki ne želijo otrok, bi svetovala, naj se ne ustrašijo skrbi in težav, ki jih prinašajo otroci. Vse to je namreč bogato poplačano, ko vidimo, kako otroci rastejo, nam vračajo ljubezen, kako iz dneva v dan presenečajo s svojo predanostjo in ljubeznivostjo. Otroci so vir veselja in sreče za družino." T.K.

SODELOVATI Z DON BOSKOM

DON BOSKO JE VEDNO BOLJ NAVZOČ MED NAMI

*Bilo je v soboto,
11. novembra 1995;
poseben dan,
pa ne zaradi
martinove sobote.
Na Rakovniku v Ljubljani
se je zbrala dokaj velika
skupina ljudi iz vse
Slovenije,
don Boskovi sodelavniki.*

Don Boskovi sodelavniki so znani in delujejo po vsem svetu tudi danes. Njihovo delo je zelo opazno, njihovo poslanstvo zelo pomembno. Drugod po svetu jim pravijo don Boskovi sodelavniki, vendar ime v tem trenutku ni tako pomembno. Tisto, kar jih veže z don Boskom, je ljubezen do mladih in vseh, ki so pomoči potrebni. Zavedajo se časa, v katerem živijo. Čas povsod po svetu zahteva od ljudi vse več, ker tudi ljudje hočejo vse več. Mladi pa, da neglede na čas in kraj, iščejo prijateljstvo, toplino, ljubezen. Iščejo roko, ki jim bo pomagala prek čeri mladostne vihravosti in radoživosti. In še vedno je tu don Bosko, fenomen izpred več kot sto let s svojim preventivnim vzgojnim sistemom. Ta pa še vedno deluje, neglede na čas, deželo, raso... Nič čudnega, saj je plod ljubezni in dela, ki ga je dobri nebeški Oče pričel z don Boskom in je gotovo sad načrtov, ki jih ima tudi z ljudmi današnjega časa.

Tako smo se to martinovo soboto zbrali, da bi se pogovorili o spremenjenih razmerah pri nas in načrtovali za naprej. Po pozdravu in nagovoru na temo "Salezijanci in laiki" g. inšpektorja Stanislava Hočevarja nam je spregovoril tudi

g. Dominik Britschu, pokrajinski svetovalec. Po poročilu Nevenke Kovač o svetovnem kongresu sodelavnikov v Bologni, ki je potekal na temo "Vzgojati z don Boskom", smo se pogovarjali po področnih skupinah in delo končali s plenumom.

Tisto soboto smo se vračali z željo: začeto delo je potrebno nadaljevati!

VZGAJATI Z DON BOSKOM

Bologna je gostila veliko ljudi z vsega sveta. To za to sejmsko mesto ni nič posebnega, pa vendar je tokrat zaživel povsem drugače.

Tokrat je gostilo množico ljudi, ki so se vsi poznali, vsaj tako se je zdelo. Toliko veselih pozdravov, objemov, izžarevanja nekega ustvarjalnega nemira, pa vendar notranjega miru, veselega razpoloženja na obrazih. Take ljudi je to mesto gostilo samo še pred sto leti.

Ta sreča se je gotovo globoko dotaknila vsakega, ki je v teh dneh bil v bližini teh ljudi. Zato ne zamerite, če vam porečem:

Prinašam vam pozdrave številnih don Boskovi prijateljev!

Bilo nas je okrog 550 delegatov z vsega sveta, vseh ras in barv, starosti, poklicev in stanov, salezijancev, salezijank, samskih in poročenih, nekateri so bili celo z družinami, čeprav so bili od zelo daleč.

Pršli smo v Bologno, da bi poglobili svoje vedenje o posebnem združenju - don Boskovi sodelavnikih, o izrednem pojavu don Boskove vzgoje nekoč, o potrebah danes. Ta kongres naj bi bil raziskovanje novega duha, kajti nas potrebujejo mladi, ki zahtevajo našo ljubezen in ljubezen našega očeta don Boska.

Misel voditelja, da tam ne bomo sami, ampak da bo med nami don Bosko, se je uresničila.

Iz Slovenije smo se kongresa udeležili štirje: salezijanska duhovnika g. Ivan Turk, voditelj slovenskih sodelavnikov, in mag. Martin Lisec, delegat za mladinsko pastoralo, ter laikinji gđč. Monika Pajk, vzgojiteljica v Želimljem, in jaz, Nevenka Kovač, predvsem mama vzgojiteljica, in tako si želim, prijateljica mladine, gotovo pa nekdo, ki mu don Boskov način vzgoje veliko pomeni.

Nevenka Marija Kovač

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Zopet je leto za nami. Zanas v Gimnaziji Želimlje je bilo še posebej pomembno, saj smo uspešno pospremili v nadaljnji študij prvo generacijo maturantov. Hkrati smo vpisali že peto generacijo prvošolcev.

V šoli so letos prvič štirje razredi z dvema oddelkoma. Izkazalo se je, da postaja prostorska stiska naš največji problem. Večina dijakov in dijakinj se namreč ne odloča le za vpis v gimnazijo, ampak tudi za bivanje v Domu Janeza Boska. Z mnogimi "preselitvami" smo lani še uspeli sprejeti v dom

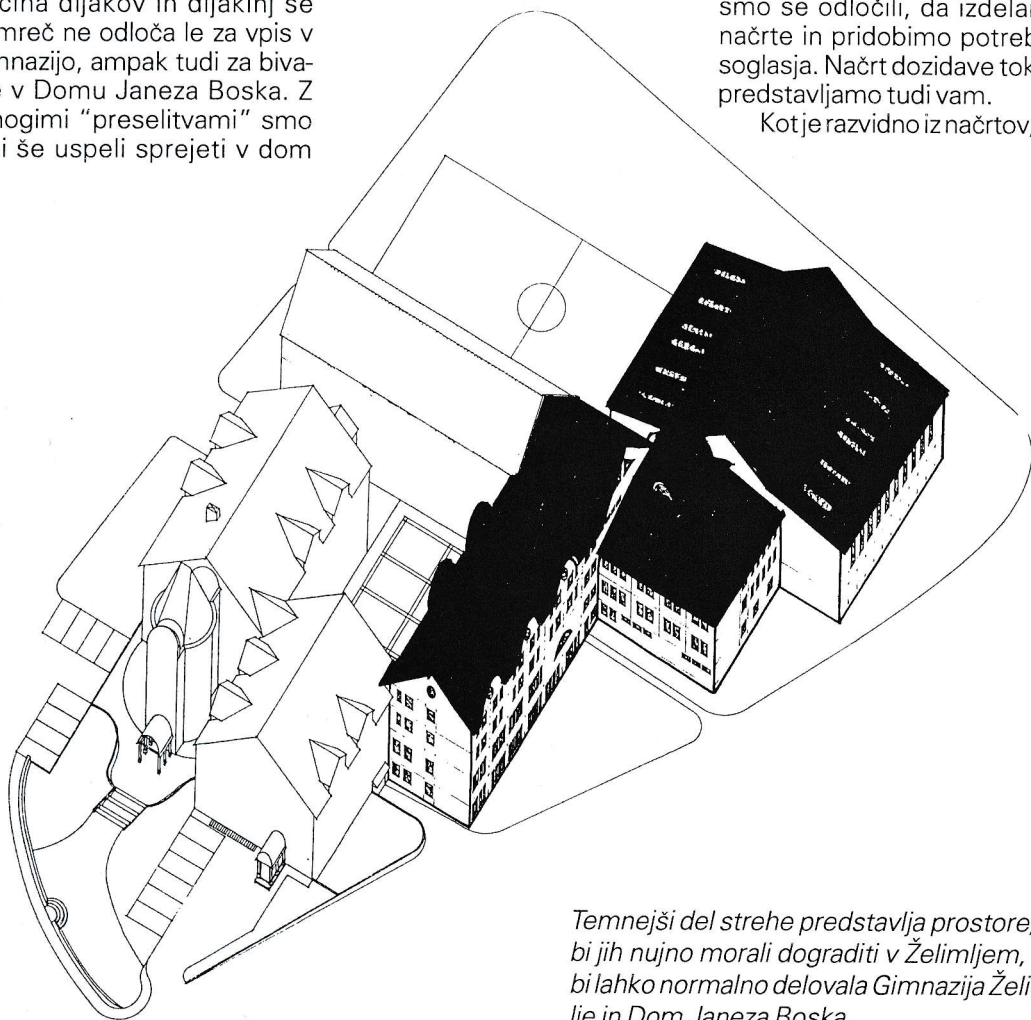
večino fantov in deklet, ki so to želeli. Brez dograditve novih prostorov v prihodnje to ne bo več mogoče. Ostajata nam samo dve možnosti: ali čimprej dozidati nov del ali pa namesto dveh vpisovati zopet le po en oddelek vsakega letnika.

Zaradi komaj dokončane prve faze razširitve šolske in domske stavbe ter mnogih

drugih potreb v inšpektoriji odločitev o ponovni gradnji v Želimljem ni lahka. Zahteva temeljit premislek, mnogo poguma in zaupanja, ki ga daje vera. Čutimo se razpeti med pomanjkanje gmotnih sredstev ter pričakovanja številnih mladih, ki močno upajo, da se bodo lahko šolali in bivali pri nas.

Po mnogih razmišljanjih smo se odločili, da izdelamo načrte in pridobimo potrebna soglasja. Načrt dozidave tokrat predstavljamo tudi vam.

Kot je razvidno iz načrtov, se

Temnejši del strehe predstavlja prostore, ki bi jih nujno morali dograditi v Želimljem, da bi lahko normalno delovala Gimnazija Želimlje in Dom Janeza Boska.

trem obstoječim stavbam z dograditvijo pridružita še dve:

- telovadnica s spremlja-jočimi prostori (garderobe, kopalnice idr.)

- stavba, v kateri bo v zgornjih dveh nadstropjih dekliški del doma, v spodnjih pa nekateri drugi potrebni prostori (del knjižnice zbralnico, konferenčni prostor, kapela, prostori za družabnost, razvedrilo in interesne dejavnosti).

Načrti so narejeni. Potrebna je le še odločitev ter veliko dobrih ljudi, ki nam bodo - kot doslej - požrtvovalno priskočili na pomoč.

Skupaj zmoremo veliko, je bil prepričan don Bosko. O tem smo se zadnja leta prepričali tudi mi. Upamo, da nas boste mnogi podprli v naših prizadevanjih. Vodi nas končno ena sama želja: dobra vzgoja in izobrazba mladine. Prav zato bi radi vrata naše ustanove odprli čim večjemu številu fantov in deklet.

Misel na don Boska, prijatelja mladih, naj nam bo vir zaupanja in navdiha!

Z dobrimi željami in s ponovnim zagotovilom duhovnega spomina vas hvaležno pozdravljamo! *Lojze Dobravec*

V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 10. 12. 1995 darovali:

Ambrožič A., Ambrožič M., Babnik J., Bogataj M., Bračič M., Brodarič M., Cankar Š., Čeferin M.(2x), Debeljak A., Dolenšek Vode J., Drešar F., družina Jakopič, Japelj M., družina Končan, Golob B., Grmšek A., Hren B., Hren V., Hrovatič I., Jerič M., Jurca, Kapš S., Košak M., Kotnik Š., Kožuh R., Krajnik M.(2x), Legat A.(2x), Lindič H., Luin B., Macerl I., Markun A., Mazij A., Meško C., N.N., N.N. po T. Grčar, Novak, Novak T., P.M. (2x), Perhanc J., Petrovčič M., Piltaver B., Polc F., Senčur A., Serraklub Ljubljana (2x), Skornšek M., skupina Kresnica, Smole F., Strniša V., Škrabec J., Tacer M., Tašič F., Tomažič M., Vergelj M.(2x), Vollmaier P., Zora d.o.o., Žebavec M., Župnijski urad Struge in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46
61292 Ig pri Ljubljani

Številka žiro računa:
50100-620-133
sklic na štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

† FRANČIŠKA TALIJAN

Rajna gospa Frančiška je ena tistih žena, ki je bila kakor svetopisemska vdova, vedno pripravljena pomagati drugim, čeprav sama ni živela v izobilju. Dolga leta je na Melincih (župnija Beltinci) vodila akcijo za zbiranje pomoči salezijancem. Naj ji vsemogočni Bog v svoji dobroti povrne z blaženostjo v srečni večnosti.

† BERNARDA OBLAK

K Bogu po plačilo za svoje zgledno krščansko življenje je odšla Bernarda Oblak. Bila je dolga leta molivka za duhovne poklice in poverjenica Salezijanskega vestnika. Dobivala je 36 izvodov in ga razdeljevala naročnikom. To je delala z velikim veseljem. Ko zaradi starosti in onemoglosti tega ni mogla več, je to nalogo zaupala meni.

Že nekaj let je bila popolnoma slepa in gluha. Ta križ je pogumno in potrpežljivo nosila. Ker ni mogla drugega delati, je molila za duhovne poklice, za našo mladino, za slovenski narod, za sorodnike in znance. Letos je dopolnila 90 let življenja.

Na prvo adventno nedeljo smo jo pokopali skupaj z njenim bratom Tonetom, ki je bil gospodar na domu in je umrl isti dan. Naj bo Bog obema bogat plačnik!

Marija Lukan, Ljubljana

† PAVLINA AJDNIK

Sporočam vam želostno novico, da je 11. XI. 1995 doživela v mirno za večno zaspala naša draga gospa Pavlina Ajdnik. Umrla je 98. letu življenja, v katerem je veliko molila, širila češčenje rakovniške Marije Pomočnice, pridobivala nove člane mašne zveze in darovalce. Dolga leta je bila naročena na Salezijanski vestnik. Tudi sama je po svojih skromnih močeh darovala, kolikor je pač mogla. Bila je skromna, delavna in globoko verná. Pokopana je v Žičah pri svojih starših in bratih.

Pepca Operčkal, Loče

Spoštovani!

Kako nas molitev združuje tudi v prijateljstvo. V prepričanju, da je to res, bi rada napisala nekaj vrstic.

Ker smo postali ljudje med seboj nekako nepovezani in odtujeni, sem že dalj časa razmišljala, kaj bi lahko v svojem okolju naredila, da bi se nas vsaj peščica povezala.

Tako smo že nekaj tretjih sobot v mesecu poromali z različnih krajev (Sodražica in okolica) na Kurešček kot skupina molivcev za duhovne poklice. Prav posebno prijateljstvo in naklonjenost v skupini sem doživela na zadnjem romanju v novembru. Kljub premu snegu in zelo slabemu vremenu to jutro se nas je v avtobusu zbralo 46 molivk (Loški Potok, Gora, Sodražica, Podklanec, Globel, Žimarice, Zapotok, Sv. Gregor, Rašica). Opazovala sem te žene, ki so premražene stopale na avtobus in na obrazih prinašale vedrino in smehljaj. Zdelo se mi je, kot bi začutile, da je prav molitev tista, ki jih je zopet zbližala in obrodila sadove.

Naše romanje usakokrat obogatimo z molitvijo, pesmijo in razmišljanjem o potrebi duhovnih poklicev že v avtobusu. Ko sem se pogovarjala z nekaterimi ženami, sem v pogovoru zasledila velikodušnost in dobrotščnost teh žena. Pripravljene so tudi na žrtve. Nekatere izmed njih so bile že v velikih preizkušnjah, vendar vere in upanja niso izgubile, nasprotno, njihova dobra dela se množijo. Začutila sem, kako veliki sta preprostost in ponižnost. Iz popotnih torb smo si ponudile pecivo in iz srca prijazno besedo, ki človeka naduse poživlja. Za menoj je sedela starejša žena, Austljeva mama, naša vodnica molitve. Vprašala sem jo, ali bo tudi doma še kaj molila, pa mi je s smehljajem na ustnicah odgovorila, da usak dan zmolji

štiri rožne vence in še veliko drugih molitev.

Ko smo prispeli na Kurešček, nas je g. Ivan Turk prijazno sprejel že pred cerkvenimi vrati. Tudi on se je v svojem nagovoru približal prav vsakemu izmed nas, tako odraslim kot otrokom. Naše novembrsko srečanje smo kljub hladnemu vremenu zaključili s toplino v svojih srcih.

Povabila bi vse tiste, ki čutite, da ste poklicani, da se nam pridružite, da bomo skupaj prosili Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!

Ljubica Košir

Spoštovani gospodje!

Oglašam se vam, da se vam zahvalim za poslano Vestnik, ker mi je ta revija zelo prijetna. Rada prebiram Ognjišče; pa veliko rajši Vestnik, ker je tako lepo domače napisan. Dobivam štiri izvode, enega obdržimo v naši družini, ki ga vsi radi beremo, posebej jaz in dve moji vnuki, 12-letna Mojca in 10-letna Kristina. Pošiljam skromen dar...

Na Rakovniku sem že bila, ko sem bila mlada. Bilo mi je zelo lepo. Še enkrat hvala. Naj bosta Bog in Marija z vami in tudi z nami. Lepe pozdrave, obenem pa blagoslova polne božične praznike in srečno novo leto 1996 vam želim, da bi nam prineslo mir in naši domovini in v naših dušah.

To vam želi Karolina
in vsi Pečovnikovi.

Spoštovani!

Po smrti naših molivcev pridobimo nove. Sedaj nas je v Lenartu useh 103. SV dobiva na svoj naslov 10 molivcev, 80 pa jih razdelimo, ko pridejo na moj naslov (na družino, kjer sta dva molivca, damo en izvod SV).

Bogu in Vam, spoštovani, smo hvaležni za tako bogato vsebino SV.

Prisrčno pozdravljeni!

Marica Kramberger

Spoštovani!

Ob letu se zopet oglašam, da se vam v imenu vse naše skupine zahvalim, da tako redno pošiljate Salezijanski vestnik, ki ga vse rade preberemo. Je zelo lep, podučljiv, posebno za mlade, le škoda, da ga ne berejo, ker ni časa. Bog naj vam vsem bogato poplača za ves trud in skrb, ki jih imate z urejanjem in razpošiljanjem, z duhovnimi uspehi.

Na žalost moram potožiti, da se naša skupina ne širi, nasprotno, manjša se; letos smo izgubili dve molivki: Marija Krajnc, stara 88 let, je šla v Dom upokojuencev v Tolmin, Amalija Velikonja, stara 76 let, pa je umrla 25. junija letos. Z našo mladino je pa malo upanja, ker jo zanima le šport.

Ob tej priložnosti vam pošiljam dar za tiskarske stroške...

Bodimo se naprej povezani v molitvi za ta razdeljeni svet, predvsem pa za zgodb problem duhovnih poklicev.

Prav iskrene pozdrave od useh molivk za duhovne poklice pošilja Marija Laharnar.

Zahvala

Spoštovani bralci SV!

V predprazničnih dneh ste nas zasuli z voščilnicami za božič in novo leto.

Hvala vsem! Bog daj, da bi se vse lepe in plemenite želje tudi uresničile. Skromno smo vam voščili božič kar v prejšnji številki Vestnika, kajti s pošto bi radi kaj prihranili za misijone!

Bog povrni s svojim blagoslovom vsem, ki ste v preteklem letu s svojimi darovi krili stroške tiskanja in razpošiljanja Vestnika, ali ste podprli druge ustanove: Želimlje, mašno zvezo, poklice.

Bog z vami in mati Marija, dobri ljudje!

SALEZIJSKI KOLEDAR

Januar

- 22. bl. Lavra Vicuña,
svetniška mladenka
- 24. sv. Frančišek Saleški,
svetnik dobrote in ljubezni,
zavetnik salezijanske družbe;
spominski dan Marije
Pomočnice
- 28. zadnja nedelja, praznovanje
sv. Janeza Boska,
na Rakovniku ob 14.30
- 31. sv. Janez Bosko, na
Rakovniku celodnevno
češčenje

Februar

- 1. spominski dan vseh rajnih
salezijancev
- 24. spominski dan
Marije Pomočnice
- 25. zadnja nedelja, bl. Alojzij
Versiglia in Kalist Caravario,
salezijanski misijonski dan,
na Rakovniku ob 14.30

POSTNA AKCIJA

Dobra volja brez alkohola

- Informacije in prijave:
Rafo Pinosa,
Sevnica, tel.: 0608/81-682

ZBIRAMO ZNAMKE

Prisrčno se zahvaljujemo vsem, ki so doslej sodelovali z mano pri zbiranju znamk za misijone. V letu 1995 mi je uspelo nabrati z vašo pomočjo več kot 21 kg raznovrstnih ščiščenih znamk. Akcija se uspešno nadaljuje. Zato se še enkrat priporočam vsem, ki se zanimajo za pomoč našim misijonarjem. Ob tej priložnosti želim vsem blagoslovljen božič in srečno novo leto 1996!

Franč Saksida
Ul. Biaseletto 125
I-34142 TRST - TRIESTE

(Znamke lahko v ta namen oddate tudi na uredništvu SVI!)

Xovoletno oščilo

*Spoštovani poverjeniki, bralci in prijatelji!
Novo leto 1996 začenjamo z vero,
upanjem in ljubeznijo. Zato ni strahu v
naših srcih, saj smo prepričani,
da bo Gospodovo leto, kajti Bog je
po Kristusu Emanuel - Bog z nami.
Naj Vas pa vse leto spremlja tudi
materinska priprošnja Marije Pomočnice!*

Uredništvo Vestnika

PAZNOVANJE SV. JANEZA BOSKA NA RAKOVNIKU

Nedelja, 28. januarja, romarski shod

Zunanja slovesnost ob prazniku sv. Janeza Boska.
Osrednja slovesnost ob 14.30. Pri maši bo nastopilo
kakih 20 pevskih zborov osnovnošolcev iz salezijanskih
in drugih župnij. Prijatelji sv. Janeza Boska, vabljeni!

Sreda, 31. januarja

Liturgični praznik sv. Janeza Boska; na Rakovniku
celodnevno češčenje. Maše ob 6., 7., 10. in slovesna ob
sklepu ob 18.30. Ves dan priložnost za spoved in molitev.

DUHOVNE VAJE V DOMU SREČANJ V ŽELIMLJEM

- 16. - 18. februar 1996: fantje in dekleta 6. - 8. r.
- 23. - 25. februar 1996: fantje 7. - 8. r.
- 1. - 3. marec 1996: fantje 4. - 6. r.

- Informacije in prijave:
Peter Polc,
Želimlje 46, 61292 lg, tel.: 061/662-426.

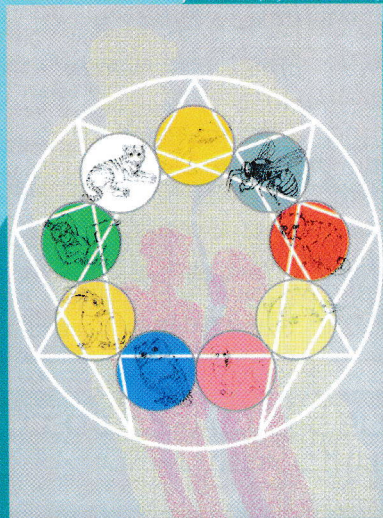
POSTNE DUHOVNE VAJE

- 1. postna nedelja 23. - 25. februar: Stična
- 2. postna nedelja 2. - 4. marec: Bled
- 3. postna nedelja 8. - 10. marec: Mirenski Grad
- 4. postna nedelja 16. - 18. marec: Želimlje
- 5. postna nedelja 23. - 25. marec: Pohorje
(vikend za animatorje postnih duhovnih vaj)

- Informacije in prijave:
Jože Vidic,
Cerknica, tel.: 061/791-174

KDO JE KDO PO ENEAGRAMU

Richard Rohr - Andreas Ebert
Pripravil: Alojzij Slavko Snoj

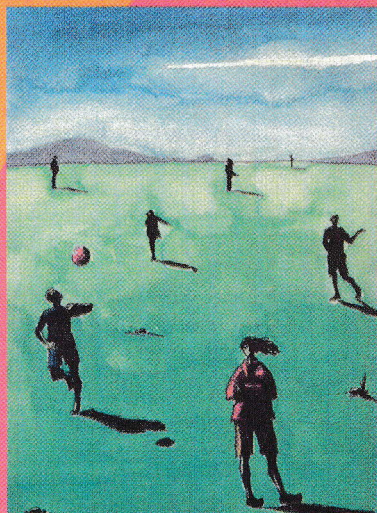

Da bi bilo več veselja in iskrenosti!

Poznati sebe in živeti v zadovoljstvu!

Da bi se bolje poznali in živeli v veselju!

*Pesem,
igra, ples...*

ZBIRKA BANSOV

Rakovniška 6, 61108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-86